

Na str. 3 i 4 drukujemy drugą część
uchwały Rady Ministrów
z dnia 17 grudnia 1953 r.
w sprawie zapewnienia niezbędnych środków dla wzrostu
hodowli zwierząt gospodarskich i rozwoju bazy paszowej

Oświadczenie Rządu Radzieckiego w związku z przemówieniem prezydenta USA Eisenhowera z 8.XII.1953r.

AGENCJA TASS PODAJE:
PREZYDENT USA EISENHOWER WYGŁOSIŁ 8
GRUDNIA BR. W ZGROMADZENIU OGÓLNYM NZ PRZE-
MÓWIENIE POŚWIĘCONE PROBLEMOWI BRONI ATOMOWEJ.

Jak już donosiłmy, ambasador USA w ZSRR P. Ch. Bohlen 7 grudnia br. wzywał ministrowi Spraw Zagranicznych ZSRR W. M. Molotowa i powołując się na polecenie swego rządu prosił, by rząd radziecki zwrócił uwagę na propozycję zawartą w przemówieniu prezydenta.

Dnia 9 grudnia br. P. Ch. Bohlen przesłał W. M. Molotowowi fragmenty przemówienia Eisenhowera. 21 grudnia br. minister Spraw Zagranicznych ZSRR W. M. Molotow wręczył P. Ch. Bohlenowi tekst poniższego oświadczenia rządu radzieckiego w związku z przemówieniem prezydenta Eisenhowera.

Jednocześnie publikuje się pismo ambasadora USA P. Ch. Bohlena do W. M. Molotowa i przesłane przez P. Bohlena fragmenty przemówienia prezydenta Eisenhowera na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego NZ.

Oświadczenie rządu radzieckiego brzmi:

W swoim przemówieniu wygłoszonym w Zgromadzeniu Ogólnym NZ dnia 8 grudnia prezydent USA Eisenhower omówił problem wyścigu zbrojeń atomowych.

Prezydent USA całkiem słusznie podkreślił zagrożenie dla ludzkości niebezpieczeństwem, wynikającym z danej sytuacji, jeśli rządy nie podejmą kroków przeciwko wyścigowi zbrojeń atomowych.

Jest to tym bardziej słuszne obecnie, kiedy obok broni atomowej stworzono już broń wodową, która silną swą przewagą wielokrotnie broń atomową. Nie wolno zapominać również o takich nowożytnych rodzajach broni, jak broń rakietowa, która dzięki nowoczesnej technice można stosować na odległość tysięcy kilometrów bez korzystania z samolotów, jak torpedy z ładunkiem atomowym i inne.

Odkrycie praktycznej możliwości wykorzystania energii atomowej jest niezwykle doniosłym osiągnięciem współczesnej nauki i techniki. Odkryta została zarówno możliwość wykorzystania energii atomowej do celów wojennych, jak i możliwości wykorzystania jej do celów pokojowych. Dotychczas udało się wyzyskać energię atomową głównie do produkcji energii elektrycznej. Tymczasem ludzkość zainteresowana jest w tym, by energia atomowa stosowana była wyłącznie do zaspokojenia potrzeb pokojowych i by nie dopuszczono do wykorzystania energii atomowej do takich celów, sprzecznych z honorem i sumieniem narodów, jak masowa zagłada ludzi i barbarzyńskie burzenie miast.

Około 30 lat temu rządy 49 państw osiągnęły porozumienie i podpisały Protokół Genewski w 1925 r. w sprawie zakazu stosowania broni chemicznej i bakteriologicznej, uznając, że stosowanie takiej broni masowej jest zbrodnią. To porozumienie rządu, podpisane w swoim czasie również przez Związek Radziecki, dało pozytywne wyniki.

Wiadomo powszechnie, że w czasie pierwszej wojny światowej stosowano w szerokim zakresie taką broń masową jak gaz, jak również trujące, jak również inne rodzaje broni chemicznej, co spotkało się ze zdecydowanym potępieniem narodów.

Już wówczas powstała groźba użycia niszczycielskiej broni bakteriologicznej, której zadaniem jest wywołanie wśród ludności miast nader ciężkich chorób zakaźnych, z czym nie mogło się pogodzić sumienie przeważającej większości ludzi. To właśnie spowodowało konieczność zawarcia układu międzynarodowego w postaci wspomnianego Protokółu Genewskiego, w którym zostało potępione i zabronione stosowanie broni chemicznej i bakteriologicznej w czasie wojny.

Gdyby nie było tego Protokółu podpisanego przez 49 państw, aczkolwiek jeszcze nie ratyfikowanego przez wszystkie państwa, to jasne jest, że nie byłoby żadnego czynnika hamującego stosowanie broni chemicznej i bakteriologicznej. Fakt, że podczas drugiej wojny światowej, żaden rząd nie odważył się użyć broni chemicznej i bakteriologicznej, dowodzi, iż wspomniany układ wymierzony przeciwko broni chemicznej i bakteriologicznej miał pozytywne znaczenie.

Jednocześnie nie można oczywiście pominąć znaczenia faktu, że w oparciu o ten układ międzynarodowy państwa koalicji antyhitlerowskiej oświadczyły stanowczo, że próby użycia przez nieprzyjaciela broni chemicznej spotykają się z drugą odparą.

Powrót uwagi dotyczy również w całej rozciągłości broni atomowej i wodowej, jak wiadomo, Organizacja Na-

PROLETARIUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZcie SIĘ!
GŁOS ROBOTNICZY
ORGAN KW I KŁ POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ
NR 305 (2935) ROK IX LÓDŹ, WTOREK 22 GRUDNIA 1953 ROKU CENA 15 GR

Przyznanie Międzynarodowych Nagród Stalinowskich

na rok 1953
Leon Kruczkowski
laureatem Nagrody

MOSKWA, 21.12.

Jak donosi dziennik „Prawda”, w dniach 9 i 12 grudnia odbyły się w Moskwie pod przewodnictwem członka Akademii D. W. Skobielecyna posiedzenia Komitetu Międzynarodowych Nagród Stalinowskich „Za utrwalanie pokoju między narodami”. Komitet rozpatrzył przedstawione mu wnioski o przyznanie Międzynarodowych Nagród Stalinowskich na rok bieżący i powziął uchwałę w tej sprawie. Uchwała ta brzmi:

W SPRAWIE PRYZNANIA MIĘDZYNARODOWYCH NAGRÓD STALINOWSKICH „ZA UTRWALANIE POKOJU MIĘDZY NARODAMI” NA ROK 1953.

Uchwała Komitetu Międzynarodowych Nagród Stalinowskich „Za utrwalanie pokoju między narodami” z dnia 12 grudnia 1953 roku.

Za wybitne zasługi w dziedzinie walki o utrzymanie i utrwalenie pokoju przyznaje się Międzynarodowe Nagrody Stalinowskie „Za utrwalanie pokoju między narodami” następującym osobom:

PIERRE COT, deputowany do Zgromadzenia Narodowego (Francja),

SAHIB SING SOKHEY, profesor, generał-major, członek Rady Stanów Parlamentu Indii,

ANDREA GAGGIERO, duchowny (Włochy),

ISABELLE BLUME, posłanka do parlamentu (Belgia),

HOWARD FAST, literat (USA),

JOHN BERNAL, profesor uniwersytetu londyńskiego (Anglia),

LEON KRUCZKOWSKI, literat (Polska),

PABLO NERUDA, literat (Chile),

ANDREA ANDREEN, doktor medycyny, lekarz naczelny laboratorium klinicznego w Sztokholmie (Szwecja),

NINA WASILIEWNA POPOWA, sekretarz Wszechzwiązkowej Centralnej Rady Związków Zawodowych (ZSRR),

Przewodniczący Komitetu D. W. Skobielecyn, zastępcy przewodniczącego Komitetu — Kuo Mo-ko (Chiny), Louis Aragon (Francja), Członkowie Komitetu — M. Andersen — Ne-za (Dania), Jan Dembowski (Polska), Mihail Sadoveanu (Rumunia), A. Fiedjew (ZSRR), I. G. Erenburg (ZSRR).

Całkowicie zmechanizowana Fabryka Kotłów i Radiatorów rozpoczęła produkcję

Min. Tokarski dokonał uroczystego uruchomienia nowego obiektu przemysłowego Łodzi

Wczoraj minęło trzy i pół roku od chwili rozpoczęcia budowy nowego obiektu przemysłowego w Łodzi — nowej odlewni w Fabryce Kotłów i Radiatorów.

Wczoraj też, 21 grudnia 1953 roku, odlewnia ta pierwsza tego rodzaju w naszym kraju oddana została do użytku. Zatrudniona w niej załoga rozpoczęła pracę po nowemu.

Uroczysty moment uruchomienia produkcji przez ministra Przemysłu Maszynowego Juliana Tokarskiego.

Cóż to znaczy pracować po nowemu?

Znaczy to pracować przy pomocy dźwignów, suwnic, konwojów, przy pomocy maszyn — automatów. Pracować w halach, z których specjalne urządzenia usuwają szkodliwy dla zdrowia ludzkiego gaz spalinowy, kurz. Pracować w takich warunkach, gdzie za naciśnięciem jednego guziczka automat — wszystko „robi się samo”.

Człowiek kieruje maszyną — maszyna pracuje za człowieka. Oto przykład nowego, socjalistycznego budownictwa przemysłowego.

Na twarzy tow. Stanisława Jakubki, drga każdy nerw, płoną oczy, zdają się pochłaniać każdy ruch maszyn. Stary odlewnik, kiedyś w nieładzkiej sposób, eksplloatowany przez kapitalistę, doczekał się

(Dalszy ciąg na str. 2)

ustawiliby jednocześnie oświadczenie, że w sprawie zdecydowanej redukcji również zbrojeń zwykłych. To zaś z kolei pociągnęłoby za sobą ogromne zmniejszenie ciężaru podatków, który dźwigałyby narody w związku z istnieniem w wielu państwach nadmiernie rozbudowanych lądowych, powietrznych i morskich sił zbrojnych, to jest w związku z trwającym obecnie wyścigiem zbrojeń.

Wszystko to wymaga uznania konieczności zakazu broni atomowej wraz z ustanowieniem kontroli międzynarodowej nad przestrzeganiem tego zakazu i bezwarunkowego wycofania się z niego państw, które nie wycofały się z niego. Dlatego też rząd radziecki będzie nadal stał zdecydowanie na stanowisku, że osiągnięcie odpowiedniego porozumienia międzynarodowego w tym zakresie jest sprawą niecierpiącą zwłoki.

Co się tyczy oświadczenia prezydenta Eisenhowera o poufnych lub dyplomatycznych rokowaniach w sprawie jego propozycji, to rząd radziecki, prowadząc niezmienne swą politykę, wyraża gotowość wzięcia udziału w takich rokowaniach. Rząd radziecki zawsze przywiązywał wielką wagę do bezpośrednich rokowań między państwami, a by w ten sposób osiągnąć możliwość nawzajemnego przyjęcia porozumienia w sprawach spornych, w imię utrwalenia powszechnego pokoju.

Rząd radziecki oczekuje przy tym, że rząd USA, odpowiednio do swego oświadczenia, udzieli niezbędnych wyjaśnień, ponieważ propozycja USA w swych istotnych punktach, zawiera niejasne tezy i nie przewiduje konieczności zakazu broni atomowej, ani też wyzreczenia się z broni atomowej.

Związek Radziecki jest głęboko przekonany, że w sprawie zakazu broni atomowej i w sprawie ustanowienia skutecznej kontroli międzynarodowej nad wprowadzaniem w życie tego zakazu, toż jest nie do osiągnięcia, jeżeli nie można byłoby wyeliminować narodził się w tej sytuacji, w której rozwiązanie tej sprawy odkładało by nadal, albo pomijano ją bez względu na całą ośrodek tego problemu w obecnej chwili.

Oto dlaczego rząd radziecki uważa, że podobnie, jak dotąd uważał, że ogromnie doniosłym i niecierpiącym zwłoki problemem jest bezwzględny zakaz broni atomowej i wodowej oraz innych rodzajów broni masowej, zgady przy jednoczesnym ustanowieniu ścisłej kontroli międzynarodowej nad przestrzeganiem tego zakazu.

Wszystkie narody milujące pokój zainteresowane są w istocie najgłębiej rozwiązaniem tego zadania.

Jeżeli całe zadanie sprowadzi się do tego, że jakaś niewielka część materiałów atomowych przeznaczona będzie na cele pokojowe, a podstawowa masa tych materiałów, których ilość nieustannie rośnie, zostanie użyta do wytworzenia coraz to bardziej niszczycielskiej broni atomowej — wówczas niebezpieczeństwo wojny atomowej nie zmniejszy się ani trochę. Może to pociągnąć za sobą osłabienie czujności narodów wobec problemu broni atomowej, ale nie może przyczynić się do zmniejszenia realnego niebezpieczeństwa wojny atomowej.

Jeżeli porozumienie między państwami sprowadzi się do tego, że na cele pokojowe przeznaczą się tylko jakieś tam części materiałów atomowych, podczas gdy produkcja broni atomowej pozostanie nadal niezmiennie ograniczona — wówczas takie porozumienie międzynarodowe byłoby faktycznie bezpośrednim usankcjonowaniem produkcji broni atomowej. Międzynarodowe usankcjonowanie produkcji broni atomowej byłoby na rękę siłom agresji. Sytuacja taka nie tylko nie ułatwiłaby porozumienia w sprawie zakazu broni atomowej, lecz przeciwnie, byłaby nową przeszkodą na drodze do osiągnięcia wspomnianego porozumienia.

Ponieważ dążymy do utrwalenia pokoju, zadaniem naszym nie może być ani osłabienie czujności wobec niebezpieczeństwa wojny atomowej, ani też międzynarodowe usankcjonowanie produkcji broni atomowej. Właśnie dlatego należy uznać, że zadanie wszystkich państw milujących pokój, nie ogranicza się do przeciwności na cele pokojowe, ale także do wyeliminowania wszelkich części materiałów atomowych. Konieczne jest, by nie jakaś tam część, lecz całość materiałów atomowych przeznaczona została na cele pokojowe, co stworzyłoby niebywałe możliwości rozwoju przemysłu, rolnictwa i transportu, zastosowania niezmierznie cennych odkryć atomowych w medycynie, udoskonalenia techniki w wielu dziedzinach, dalszego i bardziej wydawnego postępu nauki.

Należy również uwzględnić fakt, że zakazanie broni atomowej i wodowej oraz innych rodzajów broni masowej, połączony z należytą troską o potrzeby obszarów słabiej rozwiniętych pod względem gospodarczym,

z pewnością przyczyniłoby się do podniesienia poziomu życia w tych obszarach, co jest jednym z celów polityki międzynarodowej. Właśnie dlatego, że zadanie to jest tak doniosłe, że nie można sobie pozwolić na zwłoki, rząd radziecki będzie nadal stał zdecydowanie na stanowisku, że osiągnięcie odpowiedniego porozumienia międzynarodowego w tym zakresie jest sprawą niecierpiącą zwłoki.

Wszystko to wymaga uznania konieczności zakazu broni atomowej wraz z ustanowieniem kontroli międzynarodowej nad przestrzeganiem tego zakazu i bezwarunkowego wycofania się z niego państw, które nie wycofały się z niego. Dlatego też rząd radziecki będzie nadal stał zdecydowanie na stanowisku, że osiągnięcie odpowiedniego porozumienia międzynarodowego w tym zakresie jest sprawą niecierpiącą zwłoki.

Co się tyczy oświadczenia prezydenta Eisenhowera o poufnych lub dyplomatycznych rokowaniach w sprawie jego propozycji, to rząd radziecki, prowadząc niezmienne swą politykę, wyraża gotowość wzięcia udziału w takich rokowaniach. Rząd radziecki zawsze przywiązywał wielką wagę do bezpośrednich rokowań między państwami, a by w ten sposób osiągnąć możliwość nawzajemnego przyjęcia porozumienia w sprawach spornych, w imię utrwalenia powszechnego pokoju.

Rząd radziecki oczekuje przy tym, że rząd USA, odpowiednio do swego oświadczenia, udzieli niezbędnych wyjaśnień, ponieważ propozycja USA w swych istotnych punktach, zawiera niejasne tezy i nie przewiduje konieczności zakazu broni atomowej, ani też wyzreczenia się z broni atomowej.

Związek Radziecki jest głęboko przekonany, że w sprawie zakazu broni atomowej i w sprawie ustanowienia skutecznej kontroli międzynarodowej nad wprowadzaniem w życie tego zakazu, toż jest nie do osiągnięcia, jeżeli nie można byłoby wyeliminować narodził się w tej sytuacji, w której rozwiązanie tej sprawy odkładało by nadal, albo pomijano ją bez względu na całą ośrodek tego problemu w obecnej chwili.

Oto dlaczego rząd radziecki uważa, że podobnie, jak dotąd uważał, że ogromnie doniosłym i niecierpiącym zwłoki problemem jest bezwzględny zakaz broni atomowej i wodowej oraz innych rodzajów broni masowej, zgady przy jednoczesnym ustanowieniu ścisłej kontroli międzynarodowej nad przestrzeganiem tego zakazu.

Wszystkie narody milujące pokój zainteresowane są w istocie najgłębiej rozwiązaniem tego zadania.

Jeżeli całe zadanie sprowadzi się do tego, że jakaś niewielka część materiałów atomowych przeznaczona będzie na cele pokojowe, a podstawowa masa tych materiałów, których ilość nieustannie rośnie, zostanie użyta do wytworzenia coraz to bardziej niszczycielskiej broni atomowej — wówczas niebezpieczeństwo wojny atomowej nie zmniejszy się ani trochę. Może to pociągnąć za sobą osłabienie czujności narodów wobec problemu broni atomowej, ale nie może przyczynić się do zmniejszenia realnego niebezpieczeństwa wojny atomowej.

Jeżeli porozumienie między państwami sprowadzi się do tego, że na cele pokojowe przeznaczą się tylko jakieś tam części materiałów atomowych, podczas gdy produkcja broni atomowej pozostanie nadal niezmiennie ograniczona — wówczas takie porozumienie międzynarodowe byłoby faktycznie bezpośrednim usankcjonowaniem produkcji broni atomowej. Międzynarodowe usankcjonowanie produkcji broni atomowej byłoby na rękę siłom agresji. Sytuacja taka nie tylko nie ułatwiłaby porozumienia w sprawie zakazu broni atomowej, lecz przeciwnie, byłaby nową przeszkodą na drodze do osiągnięcia wspomnianego porozumienia.

Ponieważ dążymy do utrwalenia pokoju, zadaniem naszym nie może być ani osłabienie czujności wobec niebezpieczeństwa wojny atomowej, ani też międzynarodowe usankcjonowanie produkcji broni atomowej. Właśnie dlatego należy uznać, że zadanie wszystkich państw milujących pokój, nie ogranicza się do przeciwności na cele pokojowe, ale także do wyeliminowania wszelkich części materiałów atomowych. Konieczne jest, by nie jakaś tam część, lecz całość materiałów atomowych przeznaczona została na cele pokojowe, co stworzyłoby niebywałe możliwości rozwoju przemysłu, rolnictwa i transportu, zastosowania niezmierznie cennych odkryć atomowych w medycynie, udoskonalenia techniki w wielu dziedzinach, dalszego i bardziej wydawnego postępu nauki.

Należy również uwzględnić fakt, że zakazanie broni atomowej i wodowej oraz innych rodzajów broni masowej, połączony z należytą troską o potrzeby obszarów słabiej rozwiniętych pod względem gospodarczym,

z pewnością przyczyniłoby się do podniesienia poziomu życia w tych obszarach, co jest jednym z celów polityki międzynarodowej. Właśnie dlatego, że zadanie to jest tak doniosłe, że nie można sobie pozwolić na zwłoki, rząd radziecki będzie nadal stał zdecydowanie na stanowisku, że osiągnięcie odpowiedniego porozumienia międzynarodowego w tym zakresie jest sprawą niecierpiącą zwłoki.

Wszystko to wymaga uznania konieczności zakazu broni atomowej wraz z ustanowieniem kontroli międzynarodowej nad przestrzeganiem tego zakazu i bezwarunkowego wycofania się z niego państw, które nie wycofały się z niego. Dlatego też rząd radziecki będzie nadal stał zdecydowanie na stanowisku, że osiągnięcie odpowiedniego porozumienia międzynarodowego w tym zakresie jest sprawą niecierpiącą zwłoki.

Co się tyczy oświadczenia prezydenta Eisenhowera o poufnych lub dyplomatycznych rokowaniach w sprawie jego propozycji, to rząd radziecki, prowadząc niezmienne swą politykę, wyraża gotowość wzięcia udziału w takich rokowaniach. Rząd radziecki zawsze przywiązywał wielką wagę do bezpośrednich rokowań między państwami, a by w ten sposób osiągnąć możliwość nawzajemnego przyjęcia porozumienia w sprawach spornych, w imię utrwalenia powszechnego pokoju.

Rząd radziecki oczekuje przy tym, że rząd USA, odpowiednio do swego oświadczenia, udzieli niezbędnych wyjaśnień, ponieważ propozycja USA w swych istotnych punktach, zawiera niejasne tezy i nie przewiduje konieczności zakazu broni atomowej, ani też wyzreczenia się z broni atomowej.

Związek Radziecki jest głęboko przekonany, że w sprawie zakazu broni atomowej i w sprawie ustanowienia skutecznej kontroli międzynarodowej nad wprowadzaniem w życie tego zakazu, toż jest nie do osiągnięcia, jeżeli nie można byłoby wyeliminować narodził się w tej sytuacji, w której rozwiązanie tej sprawy odkładało by nadal, albo pomijano ją bez względu na całą ośrodek tego problemu w obecnej chwili.

Oto dlaczego rząd radziecki uważa, że podobnie, jak dotąd uważał, że ogromnie doniosłym i niecierpiącym zwłoki problemem jest bezwzględny zakaz broni atomowej i wodowej oraz innych rodzajów broni masowej, zgady przy jednoczesnym ustanowieniu ścisłej kontroli międzynarodowej nad przestrzeganiem tego zakazu.

Wszystkie narody milujące pokój zainteresowane są w istocie najgłębiej rozwiązaniem tego zadania.

Jeżeli całe zadanie sprowadzi się do tego, że jakaś niewielka część materiałów atomowych przeznaczona będzie na cele pokojowe, a podstawowa masa tych materiałów, których ilość nieustannie rośnie, zostanie użyta do wytworzenia coraz to bardziej niszczycielskiej broni atomowej — wówczas niebezpieczeństwo wojny atomowej nie zmniejszy się ani trochę. Może to pociągnąć za sobą osłabienie czujności narodów wobec problemu broni atomowej, ale nie może przyczynić się do zmniejszenia realnego niebezpieczeństwa wojny atomowej.

Jeżeli porozumienie między państwami sprowadzi się do tego, że na cele pokojowe przeznaczą się tylko jakieś tam części materiałów atomowych, podczas gdy produkcja broni atomowej pozostanie nadal niezmiennie ograniczona — wówczas takie porozumienie międzynarodowe byłoby faktycznie bezpośrednim usankcjonowaniem produkcji broni atomowej. Międzynarodowe usankcjonowanie produkcji broni atomowej byłoby na rękę siłom agresji. Sytuacja taka nie tylko nie ułatwiłaby porozumienia w sprawie zakazu broni atomowej, lecz przeciwnie, byłaby nową przeszkodą na drodze do osiągnięcia wspomnianego porozumienia.

Ponieważ dążymy do utrwalenia pokoju, zadaniem naszym nie może być ani osłabienie czujności wobec niebezpieczeństwa wojny atomowej, ani też międzynarodowe usankcjonowanie produkcji broni atomowej. Właśnie dlatego należy uznać, że zadanie wszystkich państw milujących pokój, nie ogranicza się do przeciwności na cele pokojowe, ale także do wyeliminowania wszelkich części materiałów atomowych. Konieczne jest, by nie jakaś tam część, lecz całość materiałów atomowych przeznaczona została na cele pokojowe, co stworzyłoby niebywałe możliwości rozwoju przemysłu, rolnictwa i transportu, zastosowania niezmierznie cennych odkryć atomowych w medycynie, udoskonalenia techniki w wielu dziedzinach, dalszego i bardziej wydawnego postępu nauki.

Należy również uwzględnić fakt, że zakazanie broni atomowej i wodowej oraz innych rodzajów broni masowej, połączony z należytą troską o potrzeby obszarów słabiej rozwiniętych pod względem gospodarczym,

z pewnością przyczyniłoby się do podniesienia poziomu życia w tych obszarach, co jest jednym z celów polityki międzynarodowej. Właśnie dlatego, że zadanie to jest tak doniosłe, że nie można sobie pozwolić na zwłoki, rząd radziecki będzie nadal stał zdecydowanie na stanowisku, że osiągnięcie odpowiedniego porozumienia międzynarodowego w tym zakresie jest sprawą niecierpiącą zwłoki.

Wszystko to wymaga uznania konieczności zakazu broni atomowej wraz z ustanowieniem kontroli międzynarodowej nad przestrzeganiem tego zakazu i bezwarunkowego wycofania się z niego państw, które nie wycofały się z niego. Dlatego też rząd radziecki będzie nadal stał zdecydowanie na stanowisku, że osiągnięcie odpowiedniego porozumienia międzynarodowego w tym zakresie jest sprawą niecierpiącą zwłoki.

Co się tyczy oświadczenia prezydenta Eisenhowera o poufnych lub dyplomatycznych rokowaniach w sprawie jego propozycji, to rząd radziecki, prowadząc niezmienne swą politykę, wyraża gotowość wzięcia udziału w takich rokowaniach. Rząd radziecki zawsze przywiązywał wielką wagę do bezpośrednich rokowań między państwami, a by w ten sposób osiągnąć możliwość nawzajemnego przyjęcia porozumienia w sprawach spornych, w imię utrwalenia powszechnego pokoju.

Rząd radziecki oczekuje przy tym, że rząd USA, odpowiednio do swego oświadczenia, udzieli niezbędnych wyjaśnień, ponieważ propozycja USA w swych istotnych punktach, zawiera niejasne tezy i nie przewiduje konieczności zakazu broni atomowej, ani też wyzreczenia się z broni atomowej.

Związek Radziecki jest głęboko przekonany, że w sprawie zakazu broni atomowej i w sprawie ustanowienia skutecznej kontroli międzynarodowej nad wprowadzaniem w życie tego zakazu, toż jest nie do osiągnięcia, jeżeli nie można byłoby wyeliminować narodził się w tej sytuacji, w której rozwiązanie tej sprawy odkładało by nadal, albo pomijano ją bez względu na całą ośrodek tego problemu w obecnej chwili.

Oto dlaczego rząd radziecki uważa, że podobnie, jak dotąd uważał, że ogromnie doniosłym i niecierpiącym zwłoki problemem jest bezwzględny zakaz broni atomowej i wodowej oraz innych rodzajów broni masowej, zgady przy jednoczesnym ustanowieniu ścisłej kontroli międzynarodowej nad przestrzeganiem tego zakazu.

Wszystkie narody milujące pokój zainteresowane są w istocie najgłębiej rozwiązaniem tego zadania.

Jeżeli całe zadanie sprowadzi się do tego, że jakaś niewielka część materiałów atomowych przeznaczona będzie na cele pokojowe, a podstawowa masa tych materiałów, których ilość nieustannie rośnie, zostanie użyta do wytworzenia coraz to bardziej niszczycielskiej broni atomowej — wówczas niebezpieczeństwo wojny atomowej nie zmniejszy się ani trochę. Może to pociągnąć za sobą osłabienie czujności narodów wobec problemu broni atomowej, ale nie może przyczynić się do zmniejszenia realnego niebezpieczeństwa wojny atomowej.

Jeżeli porozumienie między państwami sprowadzi się do tego, że na cele pokojowe przeznaczą się tylko jakieś tam części materiałów atomowych, podczas gdy produkcja broni atomowej pozostanie nadal niezmiennie ograniczona — wówczas takie porozumienie międzynarodowe byłoby faktycznie bezpośrednim usankcjonowaniem produkcji broni atomowej. Międzynarodowe usankcjonowanie produkcji broni atomowej byłoby na rękę siłom agresji. Sytuacja taka nie tylko nie ułatwiłaby porozumienia w sprawie zakazu broni atomowej, lecz przeciwnie, byłaby nową przeszkodą na drodze do osiągnięcia wspomnianego porozumienia.

Ponieważ dążymy do utrwalenia pokoju, zadaniem naszym nie może być ani osłabienie czujności wobec niebezpieczeństwa wojny atomowej, ani też międzynarodowe usankcjonowanie produkcji broni atomowej. Właśnie dlatego należy uznać, że zadanie wszystkich państw milujących pokój, nie ogranicza się do przeciwności na cele pokojowe, ale także do wyeliminowania wszelkich części materiałów atomowych. Konieczne jest, by nie jakaś tam część, lecz całość materiałów atomowych przeznaczona została na cele pokojowe, co stworzyłoby niebywałe możliwości rozwoju przemysłu, rolnictwa i transportu, zastosowania niezmierznie cennych odkryć atomowych w medycynie, udoskonalenia techniki w wielu dziedzinach, dalszego i bardziej wydawnego postępu nauki.

Należy również uwzględnić fakt, że zakazanie broni atomowej i wodowej oraz innych rodzajów broni masowej, połączony z należytą troską o potrzeby obszarów słabiej rozwiniętych pod względem gospodarczym,

z pewnością przyczyniłoby się do podniesienia poziomu życia w tych obszarach, co jest jednym z celów polityki międzynarodowej. Właśnie dlatego, że zadanie to jest tak doniosłe, że nie można sobie pozwolić na zwłoki, rząd radziecki będzie nadal stał zdecydowanie na stanowisku, że osiągnięcie odpowiedniego porozumienia międzynarodowego w tym zakresie jest sprawą niecierpiącą zwłoki.

Wszystko to wymaga uznania konieczności zakazu broni atomowej wraz z ustanowieniem kontroli międzynarodowej nad przestrzeganiem tego zakazu i bezwarunkowego wycofania się z niego państw, które nie wycofały się z niego. Dlatego też rząd radziecki będzie nadal stał zdecydowanie na stanowisku, że osiągnięcie odpowiedniego porozumienia międzynarodowego w tym zakresie jest sprawą niecierpiącą zwłoki.

Co się tyczy oświadczenia prezydenta Eisenhowera o poufnych lub dyplomatycznych rokowaniach w sprawie jego propozycji, to rząd radziecki, prowadząc niezmienne swą politykę, wyraża gotowość wzięcia udziału w takich rokowaniach. Rząd radziecki zawsze przywiązywał wielką wagę do bezpośrednich rokowań między państwami, a by w ten sposób osiągnąć możliwość nawzajemnego przyjęcia porozumienia w sprawach spornych, w imię utrwalenia powszechnego pokoju.

Rząd radziecki oczekuje przy tym, że rząd USA, odpowiednio do swego oświadczenia, udzieli niezbędnych wyjaśnień, ponieważ propozycja USA w swych istotnych punktach, zawiera niejasne tezy i nie przewiduje konieczności zakazu broni atomowej, ani też wyzreczenia się z broni atomowej.

Związek Radziecki jest głęboko przekonany, że w sprawie zakazu broni atomowej i w sprawie ustanowienia skutecznej kontroli międzynarodowej nad wprowadzaniem w życie tego zakazu, toż jest nie do osiągnięcia, jeżeli nie można byłoby wyeliminować narodził się w tej sytuacji, w której rozwiązanie tej sprawy odkładało by nadal, albo pomijano ją bez względu na całą ośrodek tego problemu w obecnej chwili.

Oto dlaczego rząd radziecki uważa, że podobnie, jak dotąd uważał, że ogromnie doniosłym i niecierpiącym zwłoki problemem jest bezwzględny zakaz broni atomowej i wodowej oraz innych rodzajów broni masowej, zgady przy jednoczesnym ustanowieniu ścisłej kontroli międzynarodowej nad przestrzeganiem tego zakazu.

Wszystkie narody milujące pokój zainteresowane są w istocie najgłębiej rozwiązaniem tego zadania.

Jeżeli całe zadanie sprowadzi się do tego, że jakaś niewielka część materiałów atomowych przeznaczona będzie na cele pokojowe, a podstawowa masa tych materiałów, których ilość nieustannie rośnie, zostanie użyta do wytworzenia coraz to bardziej niszczycielskiej broni atomowej — wówczas niebezpieczeństwo wojny atomowej nie zmniejszy się ani trochę. Może to pociągnąć za sobą osłabienie czujności narodów wobec problemu broni atomowej, ale nie może przyczynić się do zmniejszenia realnego niebezpieczeństwa wojny atomowej.

Jeżeli porozumienie między państwami sprowadzi się do tego, że na cele pokojowe przeznaczą się tylko jakieś tam części materiałów atomowych, podczas gdy produkcja broni atomowej pozostanie nadal niezmiennie ograniczona — wówczas takie porozumienie międzynarodowe byłoby faktycznie bezpośrednim usankcjonowaniem produkcji broni atomowej. Międzynarodowe usankcjonowanie produkcji broni atomowej byłoby na rękę siłom agresji. Sytuacja taka nie tylko nie ułatwiłaby porozumienia w sprawie zakazu broni atomowej, lecz przeciwnie, byłaby nową przeszkodą na drodze do osiągnięcia wspomnianego porozumienia.

Ponieważ dążymy do utrwalenia pokoju, zadaniem naszym nie może być ani osłabienie czujności wobec niebezpieczeństwa wojny atomowej, ani też międzynarodowe usankcjonowanie produkcji broni atomowej. Właśnie dlatego należy uznać, że zadanie wszystkich państw milujących pokój, nie ogranicza się do przeciwności na cele pokojowe, ale także do wyeliminowania wszelkich części materiałów atomowych. Konieczne jest, by nie jakaś tam część, lecz całość materiałów atomowych przeznaczona została na cele pokojowe, co stworzyłoby niebywałe możliwości rozwoju przemysłu, rolnictwa i transportu, zastosowania niezmierznie cennych odkryć atomowych w medycynie, udoskonalenia techniki w wielu dziedzinach, dalszego i bardziej wydawnego postępu nauki.

Należy również uwzględnić fakt, że zakazanie broni atomowej i wodowej oraz innych rodzajów broni masowej, połączony z należytą troską o potrzeby obszarów słabiej rozwiniętych pod względem gospodarczym,

z pewnością przyczyniłoby się do podniesienia poziomu życia w tych obszarach, co jest jednym z celów polityki międzynarodowej. Właśnie dlatego, że zadanie to jest tak doniosłe, że nie można sobie pozwolić na zwłoki, rząd radziecki będzie nadal stał zdecydowanie na stanowisku, że osiągnięcie odpowiedniego porozumienia międzynarodowego w tym zakresie jest sprawą niecierpiącą zwłoki.

Wszystko to wymaga uznania konieczności zakazu broni atomowej wraz z ustanowieniem kontroli międzynarodowej nad przestrzeganiem tego zakazu i bezwarunkowego wycofania się z niego państw, które nie wycofały się z niego. Dlatego też rząd radziecki będzie nadal stał zdecydowanie na stanowisku, że osiągnięcie odpowiedniego porozumienia międzynarodowego w tym zakresie jest sprawą niecierpiącą zwłoki.

Co się tyczy oświadczenia prezydenta Eisenhowera o poufnych lub dyplomatycznych rokowaniach w sprawie jego propozycji, to rząd radziecki, prowadząc niezmienne swą politykę, wyraża gotowość wzięcia udziału w takich rokowaniach. Rząd radziecki zawsze przywiązywał wielką wagę do bezpośrednich rokowań między państwami, a by w ten sposób osiągnąć możliwość nawzajemnego przyjęcia porozumienia w sprawach spornych, w imię utrwalenia powszechnego pokoju.

Rząd radziecki oczekuje przy tym, że rząd USA, odpowiednio do swego oświadczenia, udzieli niezbędnych wyjaśnień, ponieważ propozycja USA w swych istotnych punktach, zawiera niejasne tezy i nie przewiduje konieczności zakazu broni atomowej, ani też wyzreczenia się z broni atomowej.

Związek Radziecki jest głęboko przekonany, że w sprawie zakazu broni atomowej i w sprawie ustanowienia skutecznej kontroli międzynarodowej nad wprowadzaniem w życie tego zakazu, toż jest nie do osiągnięcia, jeżeli nie można byłoby wyeliminować narodził się w tej sytuacji, w której rozwiązanie tej sprawy odkładało by nadal, albo pomijano ją bez względu na całą ośrodek tego problemu w obecnej chwili.

Oto dlaczego rząd radziecki uważa, że podobnie, jak dotąd uważał, że ogromnie doniosłym i niecierpiącym zwłoki problemem jest bezwzględny zakaz broni atomowej i wodowej oraz innych rodzajów broni masowej, zgady przy jednoczesnym ustanowieniu ścisłej kontroli międzynarodowej nad przestrzeganiem tego zakazu.

Wszystkie narody milujące pokój zainteresowane są w istocie najgłębiej rozwiązaniem tego zadania.

Jeżeli całe zadanie sprowadzi się do tego, że jakaś niewielka część materiałów atomowych przeznaczona będzie na cele pokojowe, a podstawowa masa tych materiałów, których ilość nieustannie rośnie, zostanie użyta do wytworzenia coraz to bardziej niszczycielskiej broni atomowej — wówczas niebezpieczeństwo wojny atomowej nie zmniejszy się ani trochę. Może to pociągnąć za sobą osłabienie czujności narodów wobec problemu broni atomowej, ale nie może przyczynić się do zmniejszenia realnego niebezpieczeństwa wojny atomowej.

Wiecej dobrych tkanin dla ludzi pracy — oto podstawowe zadanie włóknarzy

Zaszczyt
otrzymanej nagrody
dzielę ze wszystkimi
bojownikami pokoju
w naszej ojczyźnie
— mówi
Leon Kruczkowski
laureat Międzynarodowej
Nagrody Stalinowskiej

W związku z przyznaniem Leonowi Kruczkowskiemu Międzynarodowej Nagrody Stalinowskiej „za utrwalenie pokoju między narodami”, zaszczytnie odznaczony pisarz udzielił przedstawicielowi PAP następującej wypowiedzi:

„Wiadomość o przyznaniu mi Stalinowskiej Międzynarodowej Nagrody Pokoju przyjałem z największym wzruszeniem i radością. Związana z nieśmiertelnym imieniem Stalina, nagroda ta jest nie tylko wyróżnieniem osobistych zasług, ale przede wszystkim poświadczaniem wielkości samej idei walki o pokój. Nagroda ta jest jednak również dla odznaczonego nią dostojnym zobowiązaniem: zobowiązuje do jeszcze pełniejszego poświęcenia się i zdołności tej wielkiej, najdosłowniejszej dziś dla ludzkości sprawie. Jako pisarz i jako działacz społeczny pragnę zobowiązać do wypełnienia najlepiej jak umiem.

Niech mi będzie wolno zaszczyt otrzymanej nagrody podzielić ze wszystkimi bojownikami pokoju w naszej ojczyźnie, Polsce Ludowej”.

Plenum ZG Zw. Zaw. Włóknarzy

Wczoraj w Łodzi odbyło się plenum Zarządu Głównego Związku Zawodowego Włóknarzy. Na plenum tym przewodniczący ZG Zw. Zaw. Włóknarzy, tow. Krzywański, wygłosił referat poświęcony omówieniu zadań włóknarzy w świetle wytycznych IX Plenum KC PZPR i XII Plenum CRZZ.

Tow. Krzywański szeroko omówił rozwój współzawodnicstwa pracy w zakładach przemysłu włókienniczego.

Wiele miejsc poświęcił przewodniczący ZG Zw. Zaw. Włóknarzy, tow. Krzywański, omówieniu pracy organizacyjnej w dziedzinie związkowej. Wskazał na konieczność zwiększenia uwagi na podjęcie większej roli w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy i socjalno-bytowej. Ten niewłaściwy obraz między innymi występuje w okęgach Pabianice i Tomaszów.

Przechodząc do omówienia upowszechniania nowych metod pracy przez organizację związkową tow. Krzywański wykazał, że w przemyśle włókienniczym niepokój poważny procent robotników nie wykonujących swoich norm. Tak np. w CZPB - Północ nie wykonuje baz 166 proc. robotników, w CZPB-Południe — 18 proc., w CZPW - Północ — 9,6 proc., w CZPW - Południe — 17,4 proc., w Jedwabiu 7,3 proc., w przemyśle dziewiarskim 10,1 proc.

Inicjatywa tow. Morawskiego dowiodła, że likwidacja tego stanu rzeczy jest zupełnie możliwa. Możliwa jest na bazie uaktywnienia majstrów i aparatu inżynierskiego i technicznego, samych załóg, podwyższenia na wyższym poziomie szkolenia zawodowego i szerszego stosowania przedlanych metod pracy. Niestety, wiele jeszcze organizacji związkowych przejawia małe zainteresowanie tą formą walki o pełne wykonywanie planów produkcyjnych.

Poważnym brakiem w pracy jest brak w terenie. W tym celu tow. Krzywański wskazał na konieczność podjęcia akcji pod nazwą „Włóknarze w teren”. W tym celu tow. Krzywański wskazał na konieczność podjęcia akcji pod nazwą „Włóknarze w teren”. W tym celu tow. Krzywański wskazał na konieczność podjęcia akcji pod nazwą „Włóknarze w teren”.

Wyróżnienie jedną z tegorocznych nagród Pierre Co'ta, deputowanego francuskiego Zgromadzenia Narodowego, to również hołd dla bohaterstwa walki na froncie, docierająca do świadomości setek milionów ludzi z różnych kontynentów, ludzi o różnych przekonaaniach i różnych wierzeniach. Ruch narodów w obronie pokoju potężył się każdym dniem. Nie ma już dziś zakątków na kuli ziemskiej, gdzie nie znalazłaby obronę i zwolenników idea walki o podjęcie drogi do nowej wojny, walki o zaprzestanie wysiłku zbrojeń, o uregulowanie drogi rokowań wszystkich spornych problemów międzynarodowych. Idea walki o zachowanie i utrwalenie pokoju, o przyjaźń między narodami, które imperialistyczne usiłują skłócić między sobą.

Przedstawiciele agresywnego bloku antylatyckiego muszą coraz bardziej osłaniać swoje plany wojenne frazesami o ich racjonalnym charakterze. Realizacja tych planów napotyka bowiem na coraz większe trudności. Wskazuje na to choćby przykład burzy, jaka przetęga nad Francją i jej parlamentem, burzy gniewu i oporu przeciwko ratyfikacji układów wojennych z Bonn i Paryża. Głos narodu francuskiego, głos narodów Europy i innych kontynentów świata brzmi coraz donośniej.

W tej szlachetnej walce całej ludzkości rosną szeregi nowych bojowników o pokój, o wolność i niezawisłość narodów. Rokrocznie lista Międzynarodowych Nagród Stalinowskich zwiększa się o nowych laureatów, reprezentujących najdosłowniejszą walkę setek milionów ludzi z groźbą wojny. Jesteśmy dumni, że w roku bieżącym wśród laureatów Międzynarodowych Nagród Stalinowskich znajduje się przedstawiciel narodu polskiego, Leon Kruczkowski. Jest to dowodem wyróżnienia naszego narodu, oceny naszego wkładu w dzieło walki o pokój. Jest to w naszych oczach również dla pisarzy polskiego, który w latach faszystowskiej niezdolności walczącej przeciwko rządowi sanacji, a w Polsce Ludowej swym talentem wzbogacał nasze życie, stał i stoi w pierwszych szeregach bojowników o pokój.

Przyznając jedną z tegorocznych nagród Pierre Co'ta, deputowanego francuskiego Zgromadzenia Narodowego, to również hołd dla bohaterstwa walki na froncie, docierająca do świadomości setek milionów ludzi z różnych kontynentów, ludzi o różnych przekonaaniach i różnych wierzeniach. Ruch narodów w obronie pokoju potężył się każdym dniem. Nie ma już dziś zakątków na kuli ziemskiej, gdzie nie znalazłaby obronę i zwolenników idea walki o podjęcie drogi do nowej wojny, walki o zaprzestanie wysiłku zbrojeń, o uregulowanie drogi rokowań wszystkich spornych problemów międzynarodowych. Idea walki o zachowanie i utrwalenie pokoju, o przyjaźń między narodami, które imperialistyczne usiłują skłócić między sobą.

Przedstawiciele agresywnego bloku antylatyckiego muszą coraz bardziej osłaniać swoje plany wojenne frazesami o ich racjonalnym charakterze. Realizacja tych planów napotyka bowiem na coraz większe trudności. Wskazuje na to choćby przykład burzy, jaka przetęga nad Francją i jej parlamentem, burzy gniewu i oporu przeciwko ratyfikacji układów wojennych z Bonn i Paryża. Głos narodu francuskiego, głos narodów Europy i innych kontynentów świata brzmi coraz donośniej.

W tej szlachetnej walce całej ludzkości rosną szeregi nowych bojowników o pokój, o wolność i niezawisłość narodów. Rokrocznie lista Międzynarodowych Nagród Stalinowskich zwiększa się o nowych laureatów, reprezentujących najdosłowniejszą walkę setek milionów ludzi z groźbą wojny. Jesteśmy dumni, że w roku bieżącym wśród laureatów Międzynarodowych Nagród Stalinowskich znajduje się przedstawiciel narodu polskiego, Leon Kruczkowski. Jest to dowodem wyróżnienia naszego narodu, oceny naszego wkładu w dzieło walki o pokój. Jest to w naszych oczach również dla pisarzy polskiego, który w latach faszystowskiej niezdolności walczącej przeciwko rządowi sanacji, a w Polsce Ludowej swym talentem wzbogacał nasze życie, stał i stoi w pierwszych szeregach bojowników o pokój.

20 dni grudnia w bawelnie i walcie

Zakłady realizują z nadwyżką zadania produkcyjne

DZIEKI ZWYCIESZKIEJ REALIZACJI ZOBOWIĄZAŃ PRZEDZIAŁOWYCH PLAN PRODUKCJI ZA DWIE DEKADY GRUDNIA, ZAŁOGI ZAKŁADÓW PODLEGŁYCH CZPB-PÓŁNOC I ZAKŁADÓW PRZEMYSŁU WELNIANEGO Z TERENU ŁODZI WYKONAŁY Z NADWYŻKĄ.

I tak dział przedziałów cienkoprzędnych CZPB-Północ osiągnął 111,8 proc. planu, przedział średnioprzędnych — 105,6 proc., przedział odpadkowych — 112 proc., tkalni — 107,5 proc. i wykończalni — 105,2 proc. Łódzkie zakłady przemysłu welnianego wykonywały plan w dziale przedziałów czesankowych w 110,9 proc., przedział zgrzebnych w 103,8 proc. i tkalni w 102,8 proc.

W przemyśle bawelnianym najlepsze wyniki produkcyjne osiągnęły zakłady: ZPB im. Marchlewskiego, ZPB w Pabianicach, ZPB im. Harnama, ZPB im. Sawickiej i wieloletnich zakładów. W ostatnim okresie znacznie podniosły produkcję załogi Zakładów „B” i „C” ZPB im. Stalina oraz WZPB i Maja.

W dalszym ciągu planów za grudzień nie realizują zakłady ZPB im. Bytomskiej, przedział średnioprzędnej i tkalni ZPB im. Dubois.

W przemyśle welnianym najlepsze wyniki produkcyjne osiągnęły zakłady: ZPB im. Marchlewskiego, ZPB w Pabianicach, ZPB im. Harnama, ZPB im. Sawickiej i wieloletnich zakładów. W ostatnim okresie znacznie podniosły produkcję załogi Zakładów „B” i „C” ZPB im. Stalina oraz WZPB i Maja.

W dalszym ciągu planów za grudzień nie realizują zakłady ZPB im. Bytomskiej, przedział średnioprzędnej i tkalni ZPB im. Dubois.

W przemyśle welnianym najlepsze wyniki produkcyjne osiągnęły zakłady: ZPB im. Marchlewskiego, ZPB w Pabianicach, ZPB im. Harnama, ZPB im. Sawickiej i wieloletnich zakładów. W ostatnim okresie znacznie podniosły produkcję załogi Zakładów „B” i „C” ZPB im. Stalina oraz WZPB i Maja.

W dalszym ciągu planów za grudzień nie realizują zakłady ZPB im. Bytomskiej, przedział średnioprzędnej i tkalni ZPB im. Dubois.

W przemyśle welnianym najlepsze wyniki produkcyjne osiągnęły zakłady: ZPB im. Marchlewskiego, ZPB w Pabianicach, ZPB im. Harnama, ZPB im. Sawickiej i wieloletnich zakładów. W ostatnim okresie znacznie podniosły produkcję załogi Zakładów „B” i „C” ZPB im. Stalina oraz WZPB i Maja.

W dalszym ciągu planów za grudzień nie realizują zakłady ZPB im. Bytomskiej, przedział średnioprzędnej i tkalni ZPB im. Dubois.

W przemyśle welnianym najlepsze wyniki produkcyjne osiągnęły zakłady: ZPB im. Marchlewskiego, ZPB w Pabianicach, ZPB im. Harnama, ZPB im. Sawickiej i wieloletnich zakładów. W ostatnim okresie znacznie podniosły produkcję załogi Zakładów „B” i „C” ZPB im. Stalina oraz WZPB i Maja.

W dalszym ciągu planów za grudzień nie realizują zakłady ZPB im. Bytomskiej, przedział średnioprzędnej i tkalni ZPB im. Dubois.

W przemyśle welnianym najlepsze wyniki produkcyjne osiągnęły zakłady: ZPB im. Marchlewskiego, ZPB w Pabianicach, ZPB im. Harnama, ZPB im. Sawickiej i wieloletnich zakładów. W ostatnim okresie znacznie podniosły produkcję załogi Zakładów „B” i „C” ZPB im. Stalina oraz WZPB i Maja.

W dalszym ciągu planów za grudzień nie realizują zakłady ZPB im. Bytomskiej, przedział średnioprzędnej i tkalni ZPB im. Dubois.

W przemyśle welnianym najlepsze wyniki produkcyjne osiągnęły zakłady: ZPB im. Marchlewskiego, ZPB w Pabianicach, ZPB im. Harnama, ZPB im. Sawickiej i wieloletnich zakładów. W ostatnim okresie znacznie podniosły produkcję załogi Zakładów „B” i „C” ZPB im. Stalina oraz WZPB i Maja.

W dalszym ciągu planów za grudzień nie realizują zakłady ZPB im. Bytomskiej, przedział średnioprzędnej i tkalni ZPB im. Dubois.

W przemyśle welnianym najlepsze wyniki produkcyjne osiągnęły zakłady: ZPB im. Marchlewskiego, ZPB w Pabianicach, ZPB im. Harnama, ZPB im. Sawickiej i wieloletnich zakładów. W ostatnim okresie znacznie podniosły produkcję załogi Zakładów „B” i „C” ZPB im. Stalina oraz WZPB i Maja.

W dalszym ciągu planów za grudzień nie realizują zakłady ZPB im. Bytomskiej, przedział średnioprzędnej i tkalni ZPB im. Dubois.

W przemyśle welnianym najlepsze wyniki produkcyjne osiągnęły zakłady: ZPB im. Marchlewskiego, ZPB w Pabianicach, ZPB im. Harnama, ZPB im. Sawickiej i wieloletnich zakładów. W ostatnim okresie znacznie podniosły produkcję załogi Zakładów „B” i „C” ZPB im. Stalina oraz WZPB i Maja.

W dalszym ciągu planów za grudzień nie realizują zakłady ZPB im. Bytomskiej, przedział średnioprzędnej i tkalni ZPB im. Dubois.

W przemyśle welnianym najlepsze wyniki produkcyjne osiągnęły zakłady: ZPB im. Marchlewskiego, ZPB w Pabianicach, ZPB im. Harnama, ZPB im. Sawickiej i wieloletnich zakładów. W ostatnim okresie znacznie podniosły produkcję załogi Zakładów „B” i „C” ZPB im. Stalina oraz WZPB i Maja.

W dalszym ciągu planów za grudzień nie realizują zakłady ZPB im. Bytomskiej, przedział średnioprzędnej i tkalni ZPB im. Dubois.

W przemyśle welnianym najlepsze wyniki produkcyjne osiągnęły zakłady: ZPB im. Marchlewskiego, ZPB w Pabianicach, ZPB im. Harnama, ZPB im. Sawickiej i wieloletnich zakładów. W ostatnim okresie znacznie podniosły produkcję załogi Zakładów „B” i „C” ZPB im. Stalina oraz WZPB i Maja.

W dalszym ciągu planów za grudzień nie realizują zakłady ZPB im. Bytomskiej, przedział średnioprzędnej i tkalni ZPB im. Dubois.

W przemyśle welnianym najlepsze wyniki produkcyjne osiągnęły zakłady: ZPB im. Marchlewskiego, ZPB w Pabianicach, ZPB im. Harnama, ZPB im. Sawickiej i wieloletnich zakładów. W ostatnim okresie znacznie podniosły produkcję załogi Zakładów „B” i „C” ZPB im. Stalina oraz WZPB i Maja.

W dalszym ciągu planów za grudzień nie realizują zakłady ZPB im. Bytomskiej, przedział średnioprzędnej i tkalni ZPB im. Dubois.

W przemyśle welnianym najlepsze wyniki produkcyjne osiągnęły zakłady: ZPB im. Marchlewskiego, ZPB w Pabianicach, ZPB im. Harnama, ZPB im. Sawickiej i wieloletnich zakładów. W ostatnim okresie znacznie podniosły produkcję załogi Zakładów „B” i „C” ZPB im. Stalina oraz WZPB i Maja.

W dalszym ciągu planów za grudzień nie realizują zakłady ZPB im. Bytomskiej, przedział średnioprzędnej i tkalni ZPB im. Dubois.

W przemyśle welnianym najlepsze wyniki produkcyjne osiągnęły zakłady: ZPB im. Marchlewskiego, ZPB w Pabianicach, ZPB im. Harnama, ZPB im. Sawickiej i wieloletnich zakładów. W ostatnim okresie znacznie podniosły produkcję załogi Zakładów „B” i „C” ZPB im. Stalina oraz WZPB i Maja.

W dalszym ciągu planów za grudzień nie realizują zakłady ZPB im. Bytomskiej, przedział średnioprzędnej i tkalni ZPB im. Dubois.

W przemyśle welnianym najlepsze wyniki produkcyjne osiągnęły zakłady: ZPB im. Marchlewskiego, ZPB w Pabianicach, ZPB im. Harnama, ZPB im. Sawickiej i wieloletnich zakładów. W ostatnim okresie znacznie podniosły produkcję załogi Zakładów „B” i „C” ZPB im. Stalina oraz WZPB i Maja.

TABLICA HONOROWA ONI WYKONALI PLAN ROCZNY

Poniżej podajemy dalszą listę zakładów, których załogi zwycięsko realizując zobowiązania produkcyjne zameldowały o przedterminowym wykonaniu zadań czwartego roku Planu 6-letniego.

Nazwa zakładu	Data wykonania planu
80. Wykończalnia ZPB im. Armii Ludowej	18.XII.
81. Przedział Północno-Łódzkiej ZPB	18.XII.
82. Tkalnia ZPW im. Dąbrowskiego	19.XII.
83. Przedział ZPB im. I Dwiżyli Kościuszkowskiej	19.XII.
84. Tkalnia ZPB im. Liebknechta	19.XII.
85. Wykończalnia ZPW im. Barlickiego	19.XII.
86. Tkalnia automatyczna Zakładu „A” ZPB im. Stalina	21.XII.
87. Zakład „A” Tomaszowskich ZWSz.	21.XII.
88. Łódzkie Zakłady Kinotechniczne	21.XII.

Zobowiązania aktywu kulturalnego zakładów przemysłu bawelnianego

W świetle ZPB im. Rewolucji 1905 r. nad sprawami kulturalnymi obradowali kierownicy świetlic, przedstawiciele organizacji masowych i ZMP oraz aktywu kulturalny z zakładów przemysłu bawelnianego, podległych Zarządowi Okręgu i Związku Włóknarzy.

Na naradzie mówiono o bieżących, o trudnościach, na jakie natrafia rozwój życia kulturalnego w wielu zakładach pracy. Jedną z najważniejszych przyczyn słabej pracy kulturalnej jest — jak to wynikało z dyskusji — całkowity brak łączności i współpracy kierowników świetlic z członkami organizacji masowych i ZMP. Organizacje partijne oraz rady zakładowe i dyrekcje również wykazywały za mało troski o rozwój życia kulturalnego w zakładach.

Uczestnicy narady mówili nie tylko o trudnościach, mówili także o osiągnięciach zespołów amatorskich, zespołów zajmujących się propagandą poglądową, wymieniali doświadczenia.

Aby uczelnić zbliżający się II Zjazd partii aktywu kulturalnego ZPB im. Liebknechta, im. Szymborskiej, im. I Dwiżyli Kościuszkowskiej, ZPB im. Róży Luksemburg, im. Kunkelkiego, im. Rewolucji 1905 r. podjął zobowiązania podnieść poziom życia kulturalnego robotników swoich zakładów poprzez organizowanie nowych zespołów tanecznych, chóralnych, muzycznych, recytatorskich, nawigacji ścisłej współpracy z organizacjami masowymi i ZMP, wydawanie aktualnych gazet, „błyskawic” i haseł.

Aktywu kulturalny ZPB im. Liebknechta wezwał do podjęcia podobnych zobowiązań aktywu kulturalny zakładów przemysłu bawelnianego, welnianego, dziewiarskiego i jedwabniczo-galanterijnego.

Uczestnicy narady mówili nie tylko o trudnościach, mówili także o osiągnięciach zespołów amatorskich, zespołów zajmujących się propagandą poglądową, wymieniali doświadczenia.

Aby uczelnić zbliżający się II Zjazd partii aktywu kulturalnego ZPB im. Liebknechta, im. Szymborskiej, im. I Dwiżyli Kościuszkowskiej, ZPB im. Róży Luksemburg, im. Kunkelkiego, im. Rewolucji 1905 r. podjął zobowiązania podnieść poziom życia kulturalnego robotników swoich zakładów poprzez organizowanie nowych zespołów tanecznych, chóralnych, muzycznych, recytatorskich, nawigacji ścisłej współpracy z organizacjami masowymi i ZMP, wydawanie aktualnych gazet, „błyskawic” i haseł.

Aktywu kulturalny ZPB im. Liebknechta wezwał do podjęcia podobnych zobowiązań aktywu kulturalny zakładów przemysłu bawelnianego, welnianego, dziewiarskiego i jedwabniczo-galanterijnego.

Uczestnicy narady mówili nie tylko o trudnościach, mówili także o osiągnięciach zespołów amatorskich, zespołów zajmujących się propagandą poglądową, wymieniali doświadczenia.

Aby uczelnić zbliżający się II Zjazd partii aktywu kulturalnego ZPB im. Liebknechta, im. Szymborskiej, im. I Dwiżyli Kościuszkowskiej, ZPB im. Róży Luksemburg, im. Kunkelkiego, im. Rewolucji 1905 r. podjął zobowiązania podnieść poziom życia kulturalnego robotników swoich zakładów poprzez organizowanie nowych zespołów tanecznych, chóralnych, muzycznych, recytatorskich, nawigacji ścisłej współpracy z organizacjami masowymi i ZMP, wydawanie aktualnych gazet, „błyskawic” i haseł.

Aktywu kulturalny ZPB im. Liebknechta wezwał do podjęcia podobnych zobowiązań aktywu kulturalny zakładów przemysłu bawelnianego, welnianego, dziewiarskiego i jedwabniczo-galanterijnego.

Uczestnicy narady mówili nie tylko o trudnościach, mówili także o osiągnięciach zespołów amatorskich, zespołów zajmujących się propagandą poglądową, wymieniali doświadczenia.

Aby uczelnić zbliżający się II Zjazd partii aktywu kulturalnego ZPB im. Liebknechta, im. Szymborskiej, im. I Dwiżyli Kościuszkowskiej, ZPB im. Róży Luksemburg, im. Kunkelkiego, im. Rewolucji 1905 r. podjął zobowiązania podnieść poziom życia kulturalnego robotników swoich zakładów poprzez organizowanie nowych zespołów tanecznych, chóralnych, muzycznych, recytatorskich, nawigacji ścisłej współpracy z organizacjami masowymi i ZMP, wydawanie aktualnych gazet, „błyskawic” i haseł.

Aktywu kulturalny ZPB im. Liebknechta wezwał do podjęcia podobnych zobowiązań aktywu kulturalny zakładów przemysłu bawelnianego, welnianego, dziewiarskiego i jedwabniczo-galanterijnego.

Uczestnicy narady mówili nie tylko o trudnościach, mówili także o osiągnięciach zespołów amatorskich, zespołów zajmujących się propagandą poglądową, wymieniali doświadczenia.

Aby uczelnić zbliżający się II Zjazd partii aktywu kulturalnego ZPB im. Liebknechta, im. Szymborskiej, im. I Dwiżyli Kościuszkowskiej, ZPB im. Róży Luksemburg, im. Kunkelkiego, im. Rewolucji 1905 r. podjął zobowiązania podnieść poziom życia kulturalnego robotników swoich zakładów poprzez organizowanie nowych zespołów tanecznych, chóralnych, muzycznych, recytatorskich, nawigacji ścisłej współpracy z organizacjami masowymi i ZMP, wydawanie aktualnych gazet, „błyskawic” i haseł.

Aktywu kulturalny ZPB im. Liebknechta wezwał do podjęcia podobnych zobowiązań aktywu kulturalny zakładów przemysłu bawelnianego, welnianego, dziewiarskiego i jedwabniczo-galanterijnego.

Uczestnicy narady mówili nie tylko o trudnościach, mówili także o osiągnięciach zespołów amatorskich, zespołów zajmujących się propagandą poglądową, wymieniali doświadczenia.

Aby uczelnić zbliżający się II Zjazd partii aktywu kulturalnego ZPB im. Liebknechta, im. Szymborskiej, im. I Dwiżyli Kościuszkowskiej, ZPB im. Róży Luksemburg, im. Kunkelkiego, im. Rewolucji 1905 r. podjął zobowiązania podnieść poziom życia kulturalnego robotników swoich zakładów poprzez organizowanie nowych zespołów tanecznych, chóralnych, muzycznych, recytatorskich, nawigacji ścisłej współpracy z organizacjami masowymi i ZMP, wydawanie aktualnych gazet, „błyskawic” i haseł.

Aktywu kulturalny ZPB im. Liebknechta wezwał do podjęcia podobnych zobowiązań aktywu kulturalny zakładów przemysłu bawelnianego, welnianego, dziewiarskiego i jedwabniczo-galanterijnego.

Uczestnicy narady mówili nie tylko o trudnościach, mówili także o osiągnięciach zespołów amatorskich, zespołów zajmujących się propagandą poglądową, wymieniali doświadczenia.

Aby uczelnić zbliżający się II Zjazd partii aktywu kulturalnego ZPB im. Liebknechta, im. Szymborskiej, im. I Dwiżyli Kościuszkowskiej, ZPB im. Róży Luksemburg, im. Kunkelkiego, im. Rewolucji 1905 r. podjął zobowiązania podnieść poziom życia kulturalnego robotników swoich zakładów poprzez organizowanie nowych zespołów tanecznych, chóralnych, muzycznych, recytatorskich, nawigacji ścisłej współpracy z organizacjami masowymi i ZMP, wydawanie aktualnych gazet, „błyskawic” i haseł.

Aktywu kulturalny ZPB im. Liebknechta wezwał do podjęcia podobnych zobowiązań aktywu kulturalny zakładów przemysłu bawelnianego, welnianego, dziewiarskiego i jedwabniczo-galanterijnego.

Uczestnicy narady mówili nie tylko o trudnościach, mówili także o osiągnięciach zespołów amatorskich, zespołów zajmujących się propagandą poglądową, wymieniali doświadczenia.

Aby uczelnić zbliżający się II Zjazd partii aktywu kulturalnego ZPB im. Liebknechta, im. Szymborskiej, im. I Dwiżyli Kościuszkowskiej, ZPB im. Róży Luksemburg, im. Kunkelkiego, im. Rewolucji 1905 r. podjął zobowiązania podnieść poziom życia kulturalnego robotników swoich zakładów poprzez organizowanie nowych zespołów tanecznych, chóralnych, muzycznych, recytatorskich, nawigacji ścisłej współpracy z organizacjami masowymi i ZMP, wydawanie aktualnych gazet, „błyskawic” i haseł.

Aktywu kulturalny ZPB im. Liebknechta wezwał do podjęcia podobnych zobowiązań aktywu kulturalny zakładów przemysłu bawelnianego, welnianego, dziewiarskiego i jedwabniczo-galanterijnego.

Uczestnicy narady mówili nie tylko o trudnościach, mówili także o osiągnięciach zespołów amatorskich, zespołów zajmujących się propagandą poglądową, wymieniali doświadczenia.

Aby uczelnić zbliżający się II Zjazd partii aktywu kulturalnego ZPB im. Liebknechta, im. Szymborskiej, im. I Dwiżyli Kościuszkowskiej, ZPB im. Róży Luksemburg, im. Kunkelkiego, im. Rewolucji 1905 r. podjął zobowiązania podnieść poziom życia kulturalnego robotników swoich zakładów poprzez organizowanie nowych zespołów tanecznych, chóralnych, muzycznych, recytatorskich, nawigacji ścisłej współpracy z organizacjami masowymi i ZMP, wydawanie aktualnych gazet, „błyskawic” i haseł.

Komunikat Prezydium Rady Najwyższej ZSRR

Prezydium Rady Najwyższej ZSRR miało:

1. Przewodniczącego Państwowego Komitetu Planowania ZSRR, Maksyma Zacharowa Saburowa zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

2. Ministra Elektrotechniki i Przemysłu Elektrycznego, Michała Georgiewicza Pierwuchina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

3. Ministra Przemysłu Hutniczego, Iwana Fiedorowicza Tawosjana zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

4. Ministra Przemysłu Budowlanego, Maszyn Średnich, Właściwości, Aleksandrowicza Małyszewa zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

5. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

6. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

7. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

8. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

9. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

10. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

11. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

12. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

13. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

14. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

15. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

16. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

17. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

18. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

19. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

20. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

21. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

22. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

23. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

24. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

25. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

26. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

27. Ministra Artykułów Przemysłowych Powołanego Ukazy ZSRR, Aleksieja Mikojaliewicza Kosygina zastępcą przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR.

Uchwała Rady Ministrów

z dnia 17 grudnia 1953 r.

w sprawie zapewnienia niezbędnych środków dla wzrostu hodowli zwierząt gospodarskich i rozwoju bazy paszowej

II. O rozszerzeniu bazy paszowej, rozwoju hodowli zarodkowej i wzmocnieniu pomocy zootechnicznej i weterynaryjnej

I. Zadania w zakresie rozbudowy bazy paszowej

Dalszy przyrost pogłowia i podnoszenie produktywności zwierząt zależą w znacznym stopniu od zwiększenia produkcji pasz i pełnego wykorzystania istniejących w tym zakresie poważnych rezerw.

Wiele indywidualnych gospodarstw chłopskich, jak również spółdzielni produkcyjnych i PGR traktuje produkcję pasz jako drugorzędne zadanie. Nie są stosowane podstawowe zabiegi w dziedzinie zagospodarowania i pielęgnacji łąk, co znacznie obniża produkcję siana. Wiele gospodarstw nie docenia możliwości znacznej poprawy wartości siana przez terminowe koszenie i racjonalne suszenie.

Duże kompleksy łąk w niektórych rejonach są wykorzystywane w niedostatecznym stopniu. Wiele gospodarstw rolnych nie stosuje najbardziej niezbędnych środków pielęgnacji pastwisk i nie wprowadza racjonalnych metod ich użytkowania.

Nie rozwija się należycie walki o likwidację niedoboru pasz białkowych przez rozwój wysokowartościowych upraw motylkowych. Wsiwki i popłony stosowane są na zbyt małej powierzchni. Wiele gospodarstw rolnych marnuje duże ilości pasz, nie stosując ich kiszzenia i racjonalnego suszenia.

Pomoc instruktażowa ze strony państwowej służby rolnej w dziedzinie produkcji i użytkowania pasz jest nadal niedostateczna. Osiągnięcia nauki oraz wyniki wielu przedsięwzięć gospodarstw nie są należycie upowszechniane.

W celu zapewnienia rozwoju bazy paszowej i dostosowania rozmiarów i rodzaju produkcji pasz do potrzeb wzrastającego pogłowia oraz w celu usprawnienia gospodarki paszami, Rada Ministrów postanawia:

Podniesienie gospodarki łąkowo-pastwiskowej

1. Zobowiązać Ministra Rolnictwa do rozszerzenia robót melioracyjnych na łąkach i pastwiskach, należących do spółdzielni produkcyjnych i indywidualnych gospodarstw chłopskich, do następujących rozmiarów:

	1954	1955
budowa nowych i renowacja istniejących urządzeń melioracyjnych na obszarze	68,4 tys. ha	82 tys. ha
budowa i renowacja urządzeń nawadniających na obszarze	26,7 tys. ha	40 tys. ha

2. Zobowiązać Ministra Rolnictwa i Przemysłu Rolno-Spożywczego do podjęcia środków zmierzających do znacznego zwiększenia lokalnych robót melioracyjnych, wykonywanych przez chłopów w ramach „czynu melioracyjnego” oraz do zapewnienia potrzebnej pomocy państwa dla przeprowadzania tych robót na następującym obszarze łąk i pastwisk:

	1954	1955
zagospodarowanie i pielęgnacja terenów pomelioracyjnych na obszarze	298 tys. ha	360 tys. ha
konserwacja istniejących urządzeń wodno-melioracyjnych na obszarze	1,232 tys. ha	1,350 tys. ha

3. Zobowiązać Ministrów Rolnictwa oraz Państwowych Gospodarstw Rolnych do wydania zarządzeń, mających na celu osiągnięcie wzmożenia pielęgnacji łąk i pastwisk, w szczególności przez:

- powołanie stałych komisji do nadzoru nad pracami pielęgnacyjnymi, jak: dokładne wykaszanie powierzchni, waloowanie, rozrzućanie kretowisk, usuwanie zarosli;
- zwiększenie nawożenia łąk i pastwisk przez szersze stosowanie nawozów organicznych, jak: gnojówka, komposty, torf, oraz nawozów mineralnych, zwłaszcza potasowych i wapnowanie łąk zakwaszonych;
- polepszenie konserwacji urządzeń odwadniających (rowy, przepływy pod mostami) oraz urządzeń nawadniających, jak: śluzy, zastawki itp.

Usprawnienie zbioru i suszenia siana

4. W celu zapewnienia terminowego i sprawnego zbioru siana oraz stosowania właściwego suszenia przy użyciu rusztowań i innych urządzeń:

- zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz Prezydium Rad narodowych do traktowania akcji zbioru siana na równi z akcją żniwną;
- zobowiązać Ministra Rolnictwa do:
 - zwiększenia mechanizacji sprzętu siana przez rozszerzenie pomocy POM i GOM udzielanej spółdzielni produkcyjnej i indywidualnym gospodarstwom chłopskim w przeprowadzaniu zbiorów;
 - zorganizowania przez POM na terenach o dużym nasileniu użytków zielonych specjalnych brygad łąkowych: w 1954 r. — 90, a w 1955 r. — 110 oraz do wyposażenia tych brygad w maszyny i narzędzia dla eksploatacji łąk i pastwisk;

c) zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Leśnictwa do organizowania pozyskiwania z lasów państwowych żerdzi przeznaczonych na budowę rusztowań do suszenia siana i groducia kwatery pastwiskowych oraz do zapewnienia dodatkowego pozyskania w tej drodze w 1954 roku — 148 tys. m³ i w 1955 roku — 180 tys. m³ tego rodzaju drewna;

d) zobowiązać Ministra Rolnictwa do zorganizowania szerokiej akcji propagandowej o znaczeniu terminowego koszenia łąk i racjonalnego suszenia dla podniesienia jakości i wartości odżywczej siana.

Zagospodarowanie i podniesienie wydajności łąk i pastwisk

5. W celu zwiększenia mechanizacji robót wodno-melioracyjnych, uprawy i pielęgnacji łąk i pastwisk oraz sprzętu siana, jak również większego wykorzystania dla rozwoju hodowli terenów pastwiskowych przez podniesienie ich wydajności oraz jakości uzyskiwanej paszy:

- zobowiązać Ministrów Przemysłu Maszynowego oraz Przemysłu Drobno- i Rzemiosła do opracowania w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych dokumentacji i uruchomienia produkcji nowych maszyn i narzędzi łąkarskich oraz agregatów do prasowania siana i słomy;
- zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do znacznego rozszerzenia w gospodarstwach PGR i spółdzielniach produkcyjnych kwatrowego systemu wypasu bydła;
- zobowiązać Ministra Przemysłu Drobno- i Rzemiosła do zorganizowania w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych produkcji i rozprowadzania nad wyprodukowaniem następujących ilości kompletów do elektrycznego groducia pastwisk: w 1954 r. — 500 szt. i w 1955 r. — 1,200 szt.

Wykorzystanie kompleksów łąkowych i pastwiskowych

6. W celu pełniejszego wykorzystania zwartych kompleksów łąkowych i pastwiskowych zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do przedstawienia Radzie Ministrów w terminie do dnia 31 marca 1954 roku projektu uchwały w sprawie przypiszenia zagospodarowania zielonogórskich, szczecińskich i rzeszowskich terenów łąkowych i pastwiskowych, uwzględniającej w szczególności:

- opracowanie planów perspektywnego zagospodarowania tych terenów;
- organizowanie na tych terenach specjalizowanych zespołów (gospodarstw) łąkowych i pastwiskowych PGR;
- przyspieszenie zwiększenia pogłowia zwierząt w gospodarstwach PGR i w spółdzielniach produkcyjnych na tych terenach.

7. W celu wykorzystania dla potrzeb hodowli niedostatecznie użytkowanych terenów łąkowych i pastwiskowych znajdujących się w zarządzie jednostek organizacyjnych podległych zarówno Ministrom Rolnictwa lub Państwowym Gospodarstw Rolnych, jak i innym Ministrom, zobowiązać zainteresowanych Ministrów do:

- wydzierżawiania łąk i terenów pastwiskowych spółdzielni produkcyjnych, przedsiębiorstw podległym Centralnemu Zarządowi Tłuczni Przemysłowej oraz Zarządowi Zakładów Pasz na zasadzie umów wieloletnich, przewidujących niezbędne zagospodarowanie i racjonalną eksploatację wydzierżawionych terenów z tym, że akcje wydzierżawiania należy przeprowadzić w terminie do 1 kwietnia 1954 r.;
- organizowania na terenach nie użytkowanych należycie, a nie objętych dzierżawą, zbiorów siana na własne potrzeby przez grupy kołowe spółdzielni produkcyjnych i indywidualnych gospodarstw chłopskich położonych na terenach, na których występuje deficyt pasz;
- przedstawiania wniosków dotyczących uregulowania warunków wykorzystania przez gospodarstwa rolne użytków zielonych w lasach, przy drogach, kanałach itp.

Powiększenie upraw roślin pastewnych

8. W celu powiększenia ilości pasz i zapewnienia bardziej racjonalnego żywienia zwierząt zobowiązać Ministra Rolnictwa do podjęcia środków zapewniających:

- zwiększenie obszaru zasiewów lucerny i konopiny w 1954 r. o około 4 proc. i w roku 1955 o dalsze 4 proc. w stosunku do obecnej powierzchni tych upraw, oraz osiągnięcie znacznego podniesienia ich plonów;
- zwiększenie plonów ziemniaków i buraków pastewnych oraz stopniowe przechodzenie z uprawy odmian buraków pastewnych na uprawę odmian buraków półokrowych z równoczesnym zapewnieniem zwiększonej produkcji nasion;
- zwiększenie uprawy brukwy pastewnej w rejonach nie posiadających warunków do uprawy buraków pastewnych oraz rozszerzenie uprawy marchwi pastewnej;
- zwiększenie plonów i przedplonów i osiągnięcie następującej powierzchni tych upraw w gospodarstwach chłopskich:

	1954	1955
popłony (letnie)	1,185 tys. ha	do 1,260 tys. ha
przedplony (popłony ozime)	170 tys. ha	do 200 tys. ha

e) rozszerzenie uprawy kukurydzy pastewnej, końskiego zębu, słonecznika pastewnego i innych wysokowydajnych roślin na produkcję zielonek i kiszzonek.

9. W celu zapewnienia środków potrzebnych gospodarstwu dla wykonania podstawowych zadań w zakresie rozszerzenia upraw roślin pastewnych i podwyższenia produkcji pasz:

- zobowiązać Ministra Rolnictwa do podjęcia środków zmierzających do zwiększenia produkcji nasion traw i roślin pastewnych w spółdzielniach produkcyjnych i indywidualnych gospodarstwach chłopskich;
- zobowiązać Ministra Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Skupu do rozszerzenia kontraktacji i skupu nasion, traw i roślin pastewnych w latach 1954—1955, przy czym skup nasion w 1954 r. powinien osiągnąć co najmniej:

	ogółem nasion	około
w tym: motylkowe gruboziarniste	43,0 tys. ton	
motylkowe drobnoziarniste	32,4 tys. ton	
trawy	7,2 tys. ton	
	3,4 tys. ton	

c) zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do dostarczenia w 1954 r. na potrzeby spółdzielni produkcyjnych i indywidualnych gospodarstw chłopskich kiszzonek nasion traw i roślin pastewnych w ilościach i warunkach uzgodnionych z Ministrem Rolnictwa i przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego;

d) zobowiązać Ministra Handlu Zagranicznego do dokonania importu w 1954 r. następujących ilości nasion pastewnych: roślin motylkowych — 760 ton, końskiego zębu — 700 ton, słonecznika pastewnego — 300 ton, traw — 535 ton;

e) zobowiązać Ministrów Państwowych Gospodarstw Rolnych i Rolnictwa do podjęcia środków zmierzających do stopniowego wprowadzania plodozmianów trawopłonnych w Państwowych Gospodarstwach Rolnych i spółdzielniach produkcyjnych oraz do upowszechnienia stosowania traw zielonej taśmy.

Upowszechnienie kiszzenia pasz

10. Dla zapewnienia racjonalnego żywienia zwierząt w ciągu całego roku i dla zabezpieczenia odpowiednich ilości i jakości pasz:

- zobowiązać Ministra Rolnictwa do zorganizowania szerokiej akcji propagandowej, instruktażu i pokazów kiszzenia zielonek, ziemniaków i innych okopowych, liści buraczanych, wysokich buraczanych, wywaru, wyciek z ziemniaczanych;
- zobowiązać Ministra Rolnictwa do udzielenia pomocy spółdzielniom produkcyjnym w doprowadzaniu produkcji kiszzonek w latach 1954—1955 do 20 kwintali na jedną krowę oraz 2—3 kwintali na 1 owcę;
- zobowiązać Ministra Rolnictwa do podjęcia środków zmierzających do rozszerzenia produkcji kiszzonek w indywidualnych gospodarstwach chłopskich do 4,2 mln. ton w 1954 r. i 5 mln. ton w roku 1955;
- zobowiązać Ministra Rolnictwa do podjęcia środków zapewniających wykonanie remontów i pełne wykorzystanie urządzeń do kiszzenia pasz w spółdzielniach produkcyjnych oraz do rozszerzenia budowy nowych silosów;
- zobowiązać Prezydium Rad narodowych do zalecenia spółdzielniom produkcyjnym i indywidualnym gospodarstwom chłopskim budowy prostych urządzeń do kiszzenia pasz, jak: zbiorniki glino-bite, rowy, doły o zmierzających ścianach przy szerokim wykorzystaniu miejscowych materiałów;
- w celu zmniejszenia strat przy przechowywaniu ziemniaków zobowiązać:
 - Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do szerzego stosowania parowania i kiszzenia ziemniaków w PGR;
 - Ministra Rolnictwa do wzmocnienia instruktażu i zorganizowania pokazów racjonalnego kiszzenia ziemniaków w spółdzielniach produkcyjnych i indywidualnych gospodarstwach chłopskich;
 - Ministrów Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz Rolnictwa do zapewnienia remontu i wykorzystania wszystkich kolumn parnikowych i innych urządzeń do parowania ziemniaków, znajdujących się w posiadaniu PGR, POM i spółdzielni produkcyjnych;

11. W celu poprawienia zaopatrzenia hodowli w pasze białkowe i mineralne:

- zobowiązać przewodniczącą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do opracowania w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami w terminie do dnia 1 kwietnia 1954 r. projektu uchwały w sprawie powiększenia produkcji pasz przemysłowych i mieszanek paszowych, podjęcia produkcji mączek z koniżyny lucerny lub traw oraz usprawnienia wykorzystania pasz odpadkowych;
- zobowiązać ministrów właściwych resortów do zapewnienia na potrzeby gospodarstw rolnych następujących ilości pasz mineralnych: kredy pastewnej 20,000 ton, różnych mieszanek mineralnych 1,200 ton.

12. W celu zorganizowania i właściwego wykorzystania wysiłków wszystkich gospodarstw rolnych w rozbudowie bazy paszowej oraz zapewnienia pomocy instruktażowej tym gospodarstwom, zobowiązać Ministra Rolnictwa do:

- zapewnienia spółdzielniom produkcyjnym stałej pomocy fachowej przy opracowywaniu planów rozbudowy bazy paszowej i gospodarki paszami oraz przy ustalaniu środków realizacji tych planów;
- opracowania wytycznych i instrukcji dotyczących organizowania przez rady narodowe narad produkcyjnych w gminach i gromadach w sprawie zwiększenia produkcji pasz i zapobiegania ich marnotrawstwu przez racjonalizację produkcji i gospodarki paszami w gospodarstwach indywidualnych.

II. Zadania w zakresie rozwoju hodowli zarodkowej

Przyspieszenie poprawy wartości użytkowej zwierząt gospodarskich wymaga znacznego powiększenia rozmiarów i podniesienia poziomu hodowli zarodkowej.

Odbudowa hodowli zarodkowej całkowicie zniszczonej w okresie wojny dokonana została w rozmiarach nie zaspokajających potrzeb rolnictwa. Za mała jest ilość obor, chlewni, owczarni i stajni zarodkowych i reprodukcyjnych. Pełniejsze wykorzystanie wysokowartościowego materiału hodowlanego wymaga usprawnienia form organizacyjnych hodowli zarodkowej, poprawienia warunków produkcyjnych i zaopatrzenia gospodarstw zarodkowych. Należy znacznie rozszerzyć zadania PGR i spółdzielni produkcyjnych w zakresie hodowli zarodkowej.

Niedostateczna jest opieka zootechniczna i pomoc udzielana indywidualnym gospodarstwom chłopskim prowadzącym hodowlę zarodową. Nie wykorzystano w szczególności rejonów zwartych skupisk cennego materiału hodowlanego dla organizacji ośrodków hodowlanych.

Niedostateczne rozmiary oceny wartości użytkowej ograniczają kwalifikowanie materiału hodowlanego zapisywanego do ksiąg zarodowych i opóźniają powiększenie ilości wartościowych rozrodników dla potrzeb hodowli masowej. Zbyt powoli rozszerzane jest sztuczne unasiennianie zwierząt.

Zadania i organizacja hodowli zarodkowej

1. Dla podniesienia jakości i wydajności pogłowia w hodowlach masowych Rada Ministrów postanawia zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

— doprowadzenia ilości zwierząt zapisywanych do ksiąg zarodowych do następującego stanu:

	r. 1954	r. 1955
bydło	40 tys. szt.	50 tys. szt.
w tym: krowy	33 " "	42 " "
trzoda	58 " "	90 " "
w tym: lochy	50 " "	80 " "
owce	35 " "	40 " "
w tym: macioraki	23 " "	25 " "
konie	55 " "	58 " "
w tym: klacze	49 " "	50 " "

2. W celu zapewnienia systematycznej poprawy wartości hodowlanej i użytkowej zwierząt zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych:

a) do objęcia oceną wartości użytkowej następującej ilości:

	r. 1954	r. 1955
krowy	120,000 sztuk	150,000 sztuk
lochy	10,000 " "	12,000 " "
owce macioraki	36,000 " "	60,000 " "

b) do objęcia w 1954 r. oceną wartości użytkowej 50 proc. pogłowia ogierów i klaczy w stadninach Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz do zwiększenia rozmiarów tej oceny w roku 1955 do 75 proc. tego pogłowia;

c) do zapewnienia następujących ilości uznanych rozrodników:

	r. 1954	r. 1955
buhałów	48,000 sztuk	62,000 sztuk
knurów	23,000 " "	33,000 " "
tryków	30,000 " "	43,000 " "
ogierów	8,000 " "	8,000 " "

3. W celu stworzenia podstaw dla rozwoju hodowli zarodowej, zgodnie z nowoczesnymi wskazaniami nauki i potrzebami socjalistycznego rolnictwa — zobowiązać Ministra Rolnictwa do przedstawienia Prezydium Rządu w terminie do dnia 31. I. 1954 r. projektu ustawowego uregulowania organizacji i zasad prowadzenia hodowli zarodowej.

4. W celu usprawnienia organizacji hodowli zarodowej w Państwowych Gospodarstwach Rolnych, zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do opracowania w terminie do dnia 31. 12. 1953 r. projektu uchwały Prezydium Rządu określającej:

- organizację hodowli zarodowej w Państwowych Gospodarstwach Rolnych,
- ustalenie warunków dla gospodarstw zarodowych,
- organizację służby zootechnicznej w hodowli zarodowej Państwowych Gospodarstw Rolnych,
- rozszerzenie zadań Centralnego Zarządu Hodowli Zarodowej.

Organizacja ośrodków hodowlanych

5. W celu pełniejszego wykorzystania wartościowego materiału hodowlanego występującego w zwartych skupieniach na niektórych terenach — zobowiązać Ministra Rolnictwa do uregulowania w porozumieniu z Ministrem Państwowych Gospodarstw Rolnych:

- zasad i kierunków pracy hodowlanej w ośrodkach hodowlanych,
- rozmiarów ośrodków hodowlanych i zasięgu ich pracy,
- powołania prac w ośrodkach hodowlanych z pracami hodowlanymi Państwowych Gospodarstw Rolnych, spółdzielni produkcyjnych oraz terenowych placówek badawczych i doświadczalnych,
- organizacji stałej opieki zootechnicznej i weterynaryjnej na terenie ośrodków hodowlanych.

6. Zobowiązać Ministra Rolnictwa do zorganizowania w latach 1954—55 następujących ośrodków hodowlanych:

- w zakresie hodowli bydła — 21 ośrodków, a mianowicie: 7 ośrodków bydła rasy polskiej czerwonej typów: dolnoniebieskiego, podgórskiego, śląskiego i poznańskiego; 14 ośrodków dla bydła rasy niżej czarno-białej i czerwono-białej typu mlecznego, mleczno-mięsnego, względnie mięsno-mlecznego;
- w zakresie hodowli trzody chlewniej — 21 ośrodków, a mianowicie: 6 ośrodków dla trzody typu tuszczowo-mięsnego, 5 ośrodków dla trzody typu słoninowego i 10 ośrodków dla trzody typu mięsnego;
- w zakresie hodowli owiec — 11 ośrodków, a mianowicie: 1 ośrodek dla owiec cienkorunnych rasy Merynos Polskiej, 2 ośrodki dla owiec podgórskich rasy Cakiel, 1 ośrodek dla owiec smuszkowych rasy Karakul, 1 ośrodek dla owiec koźuchowych rasy Wrzósówka;
- w zakresie hodowli koni — 8 ośrodków, a mianowicie: po jednym ośrodku dla typów: poznańskiego, sądeckiego, śląskiego, sokolskiego, sztumskiego, łowickiego, garwolińskiego i „Kopczyka”.

Rozszerzenie pomocy dla spółdzielni produkcyjnych i indywidualnych gospodarstw chłopskich utrzymujących rozrodniki uznane lub prowadzących hodowlę zwierząt zarodowych

7. W celu zwiększenia materialnego zainteresowania spółdzielni produkcyjnych i indywidualnych gospodarstw chłopskich w utrzymaniu zwierząt zarodowych uznanych za odpowiednie do hodowli, zobowiązać Ministra Rolnictwa w porozumieniu z Ministrami Skupu i Finansów do:

- udzielania nadal bezzwrotnej pomocy finansowej państwa przy nabywaniu przez malarolnych i średniorolnych chłopów rozrodników uznanych za odpowiednie do hodowli w granicach do 70 proc. ceny zakupu,
- stosowania dla gospodarstw utrzymujących buhaje ulg w obowiązkowych dostawach mleka: za utrzymywanie buhaja z białym świadectwem uznania — ulgi w wysokości 500 litrów i za utrzymywanie buhaja z żółtym świadectwem uznania — ulgi w wysokości 300 litrów;
- przyznania prawa zakupu pasz treściwych dla gospodarstw utrzymujących rozrodniki uznane, w ilości: za każdego buhaja z białym świadectwem uznania — 300 kg paszy, za każdego buhaja z żółtym świadectwem uznania — 200 kg paszy, za każdego knura z białym świadectwem uznania — 200 kg paszy, za każdego ogiera I, II i III kategorii — 300 kg paszy;
- przyznania prawa zakupu węgla dla gospodarstw utrzymujących knury uznane, w ilości 350 kg za każdego knura;
- zwiększenia w r. 1954 stawki pomocy finansowej dla gospodarstw utrzymujących uznane buhaje z przeciętnie 315 w 1953 r., do 500 w 1954 roku;
- przyznania gospodarstwom, utrzymującym lochy zaplone do ksiąg zarodowych lub lochy zarejestrowane, prawa zakupu węgla w ilości 350 kg na każdą lochę;
- stosowania dla gospodarstw hodujących żrebięta po klaczach zarodowych ulg w obowiązkowych dostawach zboża w wysokości po 150 kg zboża na każde żrebię, odchowane do wieku 6 miesięcy.

W zakresie sztucznego unasienniania zwierząt

8. W celu najbardziej racjonalnego wykorzystania rozrodników o wybitnej wartości hodowlanej:

- zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do:
 - rozszerzenia stosowania sztucznego unasienniania zwierząt do następujących rozmiarów:

	r. 1954	r. 1955
krowy	59,200 szt.	100,000 szt.
owce	28,000 szt.	42,000 szt.
	stacji punktów	stacji punktów
państw. zakłady lecznictwa zwierząt	26	346
PGR	29	115
	40	570
	36	135

c) zapewnienia odpowiedniego sprzętu do sztucznego unasienniania dla stacji i punktów oraz wyposażenia ich w niezbędne środki lokomocji;

d) wyszkolenia i doskonalenia personelu, obsługującego stacje i punkty sztucznego unasienniania.

9. Zobowiązać Ministra Przemysłu Drobno- i Rzemiosła do zorganizowania w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa produkcji sprzętu, niezbędnego przy prowadzeniu sztucznego unasienniania zwierząt.

III. Zadania dotyczące polepszenia żywienia, sposobów chowu i użytkowania zwierząt

Właściwe żywienie oraz prawidłowe sposoby chowu i użytkowania zwierząt znacznie zwiększają ich produktywność, podnoszą zdrowotność, powiększają liczbę otrzymywanego przychówka i przedłużają okres użytkowania.

Prawidłowe sposoby żywienia i wychowu zwierząt nie są jednak dostatecznie upowszechnione w gospodarstwach chłopskich.

Powszechnie występuje w żywieniu zwierząt nadmierne spasanie zbóż z powodu niedostatecznego stosowania pasz zielonych i kiszzonek. Nieumiejętna gospodarka posiadanymi zasobami pasz powoduje nadmierne ich zużycie w okresie jesieni i duże braki w zimie i na przedwiośnie.

Za mało są stosowane pasze mineralne, jak kreda szlamowa, fosforan wapnia, sól bledęca itp.

Tylko nieliczne gospodarstwa hodowlane dostosowują żywienie do potrzeb zwierząt — w zależności od ich produktywności, potrzeb wzrostowych, potrzeb samicy w okresie ciąży itp.

W wielu gospodarstwach występuje zbyt wysoki procent upadków przychówka, spowodowanych stosowaniem przestarzałych metod wychowu.

Nie wszędzie stosuje się nawet tak proste zabiegi, jak: codzienne czyszczenie zwierząt, przycinanie racic, formowanie kopyt żrebiąt.

Mechanizacja robót pracochłonnych w hodowli jest zaledwie zapoczątkowana i pozostaje daleko w tyle za osiągnięciami mechanizacji w uprawie roślin.

1. W celu upowszechnienia racjonalnego żywienia oraz polepszenia sposobów chowu i użytkowania zwierząt — Rada Ministrów postanawia:

- zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do:
 - przeszkolenia personelu służby zootechnicznej w zakresie prawidłowego żywienia, sposobów chowu i użytkowania zwierząt — rozszerzenia instruktażu i pomocy, udzielanej przez służbę zootechniczną gospodarstwom chłopskim w zakresie metod właściwego żywienia, nowoczesnych sposobów wychowu i użytkowania zwierząt, zlecenia rolniczym instytutom naukowo-badawczym opracowania norm żywienia zwierząt, dostosowanych do warunków gospodarstw rolnych w poszczególnych rejonach kraju, co ułatwi gospodarstwom odpowiednie wykorzystanie posiadanych pasz;

b) zobowiązać Ministra Rolnictwa do:

- zapewnienia spółdzielniom produkcyjnym pomocy służby rolnej rad narodowych i Państwowych Ośrodków Maszynowych w organizowaniu racjonalnego żywienia zwierząt,
- zorganizowania dla indywidualnych gospodarstw chłopskich pokazów racjonalnego żywienia inwentarza.

2. W celu rozszerzenia pomocy weterynaryjnej dla gospodarstw rolnych,

— zobowiązać Ministra Rolnictwa do:

- zwiększenia sieci państwowych zakładów lecznictwa zwierząt i punktów weterynaryjnych w 1954 r. do 1,194 i w 1955 r. do 1,500,
- rozszerzenia akcji szczepień ochronnych trzody chlewniej do rozmiarów: 7 milionów sztuk w 1954 r. i 7,5 miliona sztuk w 1955 r. oraz szczepień ochronnych drobiu w latach 1954—1955 co najmniej do 12 milionów sztuk rocznie.

— zobowiązać Ministra Przemysłu Chemicznego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa do zapewnienia produkcji środków farmaceutycznych niezbędnych dla potrzeb lecznictwa weterynaryjnego.

3. W celu ograniczenia strat, spowodowanych jatowalnością krow, zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

- organizowania w spółdzielniach produkcyjnych i PGR dwa razy w ciągu roku przeglądów krow dla stwierdzenia jatowalności oraz do zorganizowania systematycznego

(Dokończenie na str. 4)

Uchwała Rady Ministrów

z dnia 17 grudnia 1953 r.

w sprawie zapewnienia niezbędnych środków dla wzrostu hodowli zwierząt gospodarskich i rozwoju bazy paszowej

(dokończenie ze str. 3)

leczenia na koszt skarbu państwa krów dotkniętych jałowosciami.

b) organizowania gromadzkich przeglądów krów w celu stwierdzenia sztuk jałowych i zorganizowania leczenia ich na koszt państwa z tym, iż leczenie jałowoci powinno objąć co najmniej: w 1954 roku — 100 tys. szt. i w 1955 roku — 150 tys. szt.

4 W celu uzyskania poprawy warunków wychowu przychowka w spółdzielniach produkcyjnych i w indywidualnych gospodarstwach chłopskich, zobowiązać Ministra Rolnictwa do:

a) zorganizowania szerokiego instruktażu dla spółdzielni produkcyjnych, posiadających inwentarz zespółowy, w zakresie urzędowania odpowiednich wybiegów dla przychowka, a w rejonach o niedostatecznej ilości pastwisk — w zakresie urzędowania wybiegów dla zwierząt dorosłych.

b) zorganizowania przez służbę zootechniczną przy współudziale kół gospodyń wiejskich grup indywidualnych gospodarstw chłopskich, prowadzących racjonalny wychowu przychowka, zwłaszcza w rejonach ośrodków hodowlanych poszczególnych gatunków zwierząt.

5 W celu poprawienia sposobów użytkowania zwierząt — zobowiązać Ministrów Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

a) zorganizowania pokazów racjonalnego doju, obcinania rąb, opręgania buhajów i podkuwania koni,

b) zwiększenia w spółdzielniach produkcyjnych i Państwowych Gospodarstwach Rolnych liczby owiec strzyżonych mechanicznie w r. 1954 do 20 proc. i w r. 1955 do 30 proc. pogłowia owiec oraz do zorganizowania w gromadach zespołów strzyż owiec w drodze szerszego wykorzystania agregatów POM i GOM.

c) stopniowego rozszerzania siosowania w spółdzielniach produkcyjnych i Państwowych Gospodarstwach Rolnych mechanicznego doju krowy.

6 Zobowiązać Ministrów Przemysłu Maszynowego oraz Przemysłu Drobnej i Rzemiosła do rozszerzenia produkcji maszyn z napędem elektrycznym do przygotowywania pasz, samoczynnych poideł, prostych urządzeń transportowych dla obór i chlewni oraz dla podjęcia produkcji elektrycznych dojarek.

IV. Wzmocnienie służby zootechnicznej, rozszerzenie masowego instruktażu i szkolenia producentów, upowszechnienie wiedzy rolniczej w zakresie hodowli

Dla szybkiego podniesienia poziomu hodowli niezbędne jest jak najszybsze upowszechnienie przodujących metod i osiągnięć oraz organizacja masowego szkolenia i upowszechnienia wiedzy rolniczej.

Kadry fachowe w służbie zootechnicznej są zbyt szczupłe, a ich skupienie w miastach wojewódzkich i powiatowych utrudnia im właściwe dotarcie do gromad. Nie wykorzystuje się należycie aktywności społecznej przodujących hodowców, którzy mogliby w poważnym stopniu oddziaływać na upowszechnienie prawidłowych metod hodowli w swoich gromadach.

Organizację kontraktującą zwierzęta rzeźne i hodowlane nie wykorzystuje się należycie z zadań udzielania pomocy szkoleniowej i instruktażowej. W celu osiągnięcia szybkiej poprawy na tym odcinku Rada Ministrów postanawia:

1 Zobowiązać Ministra Rolnictwa do: stopniowego tworzenia rejonów zootechnicznych, obejmujących 2-3 gminy i powołania, w porozumieniu z prezesem Państwowego Komitetu Rolnictwa, zootechników rejonowych przy prezydiach powiatowych rad narodowych.

2 Zobowiązać Ministra Rolnictwa w porozumieniu z prezesem Państwowego Komitetu Rolnictwa do:

a) powołania w ośrodkach hodowlanych zootechników selekcyjnych zwierząt — specjalistów hodowli poszczególnych gatunków zwierząt,

b) uzupełnienia liczby zootechników, pracujących w prezydiach powiatowych rad narodowych, dla dokonywania systematycznej oceny wartości użytkowej zwierząt zarodkowych należących do PGR, spółdzielni produkcyjnych i gospodarstw indywidualnych,

c) powołania przy POM 200 zootechników w 1954 r. oraz dalszych 200 w 1955 r.

3 Zobowiązać Ministrów Rolnictwa, Skupu oraz Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego do zorganizowania przeszkolenia służby kontraktacyjnej w zakresie instruktażu zootechnicznego i wydania zarządzeń koordynujących prace tej służby w zakresie instruktażu zootechnicznego z pracą służby rolniej prezydiów rad narodowych.

4 W celu oparcia pracy służby zootechnicznej o szeroki aktywny społeczny w gromadach, winny prezydia powiatowych rad narodowych zapewnić powołanie w większych gromadach przodowników hodowlanych, a w mniejszych gromadach — przodowników hodowlano-weterynaryjnych.

Zobowiązać Ministra Rolnictwa do:

a) ustalenia w terminie do 31. I. 1954 r. zadań i metod pracy przodowników hodowlanych i hodowlano-weterynaryjnych w zakresie współpracy ze służbą zootechniczną,

b) podjęcia środków zapewniających przeszkolenie w 1954 r. przodowników hodowlanych i hodowlano-weterynaryjnych.

5 Zobowiązać Ministra Rolnictwa do:

a) rozszerzenia akcji upowszechniania wiedzy rolniczej w zakresie prawidłowego żywienia, racjonalnego chowu i użytkowania zwierząt przez organizowanie zimowych kursów hodowlanych, prowadzonych co najmniej w następujących ilościach:

w roku 1954 — kursów zimowych w spółdzielniach produkcyjnych — 3 000, w gromadach — 5 000, w roku 1955 — kursów zimowych w spółdzielniach produkcyjnych — 3 000, w gromadach — 6 000,

b) zwiększenia w 1954 r. nakładów i poprawy jakości wydawanych przez biblioteki upowszechnienia wiedzy rolniczej broszur fachowych z zakresu hodowli zwierząt gospodarskich i organizowania na tej podstawie systematycznego samoszkolenia pracujących chłopów,

c) powiększenia liczby poglądowych pokazów filmowych dla chłopów z zakresu hodowli: w 1954 r. — do 36 000 i w 1955 r. — do 40 000,

d) rozszerzenia popularyzacji metod prawidłowego żywienia, wychowu i użytkowania zwierząt oraz produkcji i przechowywania pasz przez opracowanie odpowiednich materiałów dla radia, prasy i filmu.

6 Zalecić Związkowi Samopomocy Chłopskiej podjęcie następujących zadań:

a) organizowania współzawodnictwa w zakresie produkcji zwierzęcej z uwzględnieniem warunków poszczególnych gromad,

b) organizowania w gromadach przy ścisłej współpracy z aparatem służby rolniej rad narodowych — wykładów, kursów, pokazów i konkursów: wychowu, racjonalnego żywienia zwierząt, prawidłowego doju, racjonalnej strzyż, pielęgnacji skóry, właściwego skórowania itp.,

c) organizowania przy świetlicach gromadzkich kół wzorowych hodowców praktyków.

7 W celu osiągnięcia szybkiej poprawy poziomu pracy organów państwowych kierujących produkcją zwierzęcą, a w szczególności zwiększenia kadr służby zootechnicznej, Rada Ministrów postanawia:

a) zobowiązać Ministra Rolnictwa do zorganizowania sześciomiesięcznych kursów dla zootechników specjalistów, celem przeszkolenia i zatrudnienia w terenowej służbie zootechnicznej w 1954 r. 600 zootechników, a w 1955 r. dalszych 600 zootechników,

b) zobowiązać Ministra Rolnictwa do zorganizowania prze-

szkolenia na dwumiesięcznych kursach w okresie przerwy wakacyjnej w liceach zootechnicznych w 1954 r. 650 i w 1955 r. 1 000 osób zatrudnionych w służbie rolniej lub posiadających praktykę hodowlaną, celem zatrudnienia ich w charakterze zootechników rejonowych,

c) zobowiązać Ministra Szkolnictwa Wyższego, w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych, do przedłożenia w terminie 3 miesięcy do dnia powzięcia niniejszej uchwały projektu uchwały Prezydium Rządu w sprawie rozbudowy wydziałów zootechnicznych na uczelniach rolniczych w Warszawie, Poznaniu, Wrocławiu, Olsztynie, Krakowie i Lublinie oraz wydziałów weterynaryjnych w Lublinie, Warszawie i Wrocławiu.

d) uznać za niezbędne przesunięcie zootechników zatrudnionych poza praktyką i nauką rolniczą do pracy w dziedzinie hodowli,

e) w celu uzupełnienia kwalifikacji zawodowych służby zootechnicznej wiadomościami z zakresu organizacji hodowli i praktycznego wykonywania instruktażu, zobowiązać Ministra Rolnictwa do przeszkolenia na kursach krótkoterminowych i średnioterminowych służby zootechnicznej:

absolwentów szkół licealnych 1 200 1 500
praktyków specjalistów 1 000 2 000

8 Zobowiązać Ministra Szkolnictwa Wyższego w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do wprowadzenia od 1954 r. zootechnicznych studiów zoocnych, na wzór rolniczych studiów zoocnych, celem umożliwienia zootechnikom, z ukończonym średnim wykształceniem, zdobycia wykształcenia inżynierskiego bez odrywania ich od pracy zawodowej.

9 Zobowiązać Ministra Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

a) przeprowadzenia w 1954 r. budowy nowych i renowacji istniejących urządzeń melioracyjnych na obszarze — 25,9 tys. ha, urządzeń nawadniających na obszarze 6,1 tys. ha,

b) zapewnienia dla wszystkich gospodarstw PGR niezbędnej ilości własnych rozplodników wysokiej jakości, w liczbie: na koniec 1954 r. — 8,9 tys. sztuk buhajów, 8,6 tys. sztuk kurnów, 4,0 tys. sztuk tryków i na koniec 1955 r. — 10,0 tys. sztuk buhajów, 9,0 tys. sztuk kurnów i 4,7 tys. sztuk tryków,

c) rozszerzenie zimmego wychowu cieląt i budkowego wychowu prosiąt; przede wszystkim w gospodarstwach zarodkowych i reprodukcyjnych,

d) wprowadzenia we wszystkich gospodarstwach PGR szczegółowej ewidencji i dokumentacji hodowlanej zwierząt gospodarskich.

2 W celu przyspieszenia rozbudowy bazy paszowej, zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

a) przeprowadzenia w 1954 r. budowy nowych i renowacji istniejących urządzeń melioracyjnych na obszarze — 25,9 tys. ha, urządzeń nawadniających na obszarze 6,1 tys. ha,

b) zapewnienia dla wszystkich gospodarstw PGR niezbędnej ilości własnych rozplodników wysokiej jakości, w liczbie: na koniec 1954 r. — 8,9 tys. sztuk buhajów, 8,6 tys. sztuk kurnów, 4,0 tys. sztuk tryków i na koniec 1955 r. — 10,0 tys. sztuk buhajów, 9,0 tys. sztuk kurnów i 4,7 tys. sztuk tryków,

c) rozszerzenie zimmego wychowu cieląt i budkowego wychowu prosiąt; przede wszystkim w gospodarstwach zarodkowych i reprodukcyjnych,

d) wprowadzenia we wszystkich gospodarstwach PGR szczegółowej ewidencji i dokumentacji hodowlanej zwierząt gospodarskich.

2 W celu przyspieszenia rozbudowy bazy paszowej, zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

a) przeprowadzenia w 1954 r. budowy nowych i renowacji istniejących urządzeń melioracyjnych na obszarze — 25,9 tys. ha, urządzeń nawadniających na obszarze 6,1 tys. ha,

b) zapewnienia dla wszystkich gospodarstw PGR niezbędnej ilości własnych rozplodników wysokiej jakości, w liczbie: na koniec 1954 r. — 8,9 tys. sztuk buhajów, 8,6 tys. sztuk kurnów, 4,0 tys. sztuk tryków i na koniec 1955 r. — 10,0 tys. sztuk buhajów, 9,0 tys. sztuk kurnów i 4,7 tys. sztuk tryków,

c) rozszerzenie zimmego wychowu cieląt i budkowego wychowu prosiąt; przede wszystkim w gospodarstwach zarodkowych i reprodukcyjnych,

d) wprowadzenia we wszystkich gospodarstwach PGR szczegółowej ewidencji i dokumentacji hodowlanej zwierząt gospodarskich.

2 W celu przyspieszenia rozbudowy bazy paszowej, zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

a) przeprowadzenia w 1954 r. budowy nowych i renowacji istniejących urządzeń melioracyjnych na obszarze — 25,9 tys. ha, urządzeń nawadniających na obszarze 6,1 tys. ha,

b) zapewnienia dla wszystkich gospodarstw PGR niezbędnej ilości własnych rozplodników wysokiej jakości, w liczbie: na koniec 1954 r. — 8,9 tys. sztuk buhajów, 8,6 tys. sztuk kurnów, 4,0 tys. sztuk tryków i na koniec 1955 r. — 10,0 tys. sztuk buhajów, 9,0 tys. sztuk kurnów i 4,7 tys. sztuk tryków,

c) rozszerzenie zimmego wychowu cieląt i budkowego wychowu prosiąt; przede wszystkim w gospodarstwach zarodkowych i reprodukcyjnych,

d) wprowadzenia we wszystkich gospodarstwach PGR szczegółowej ewidencji i dokumentacji hodowlanej zwierząt gospodarskich.

2 W celu przyspieszenia rozbudowy bazy paszowej, zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

a) przeprowadzenia w 1954 r. budowy nowych i renowacji istniejących urządzeń melioracyjnych na obszarze — 25,9 tys. ha, urządzeń nawadniających na obszarze 6,1 tys. ha,

b) zapewnienia dla wszystkich gospodarstw PGR niezbędnej ilości własnych rozplodników wysokiej jakości, w liczbie: na koniec 1954 r. — 8,9 tys. sztuk buhajów, 8,6 tys. sztuk kurnów, 4,0 tys. sztuk tryków i na koniec 1955 r. — 10,0 tys. sztuk buhajów, 9,0 tys. sztuk kurnów i 4,7 tys. sztuk tryków,

c) rozszerzenie zimmego wychowu cieląt i budkowego wychowu prosiąt; przede wszystkim w gospodarstwach zarodkowych i reprodukcyjnych,

d) wprowadzenia we wszystkich gospodarstwach PGR szczegółowej ewidencji i dokumentacji hodowlanej zwierząt gospodarskich.

2 W celu przyspieszenia rozbudowy bazy paszowej, zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

a) przeprowadzenia w 1954 r. budowy nowych i renowacji istniejących urządzeń melioracyjnych na obszarze — 25,9 tys. ha, urządzeń nawadniających na obszarze 6,1 tys. ha,

b) zapewnienia dla wszystkich gospodarstw PGR niezbędnej ilości własnych rozplodników wysokiej jakości, w liczbie: na koniec 1954 r. — 8,9 tys. sztuk buhajów, 8,6 tys. sztuk kurnów, 4,0 tys. sztuk tryków i na koniec 1955 r. — 10,0 tys. sztuk buhajów, 9,0 tys. sztuk kurnów i 4,7 tys. sztuk tryków,

c) rozszerzenie zimmego wychowu cieląt i budkowego wychowu prosiąt; przede wszystkim w gospodarstwach zarodkowych i reprodukcyjnych,

d) wprowadzenia we wszystkich gospodarstwach PGR szczegółowej ewidencji i dokumentacji hodowlanej zwierząt gospodarskich.

	w tysiącach sztuk
bydła	ok. 590
w tym krów	250
trzody chlewniej	1 100
w tym macior	140
owiec	460

b) zapewnić dla wszystkich gospodarstw PGR niezbędne ilości własnych rozplodników wysokiej jakości, w liczbie: na koniec 1954 r. — 8,9 tys. sztuk buhajów, 8,6 tys. sztuk kurnów, 4,0 tys. sztuk tryków i na koniec 1955 r. — 10,0 tys. sztuk buhajów, 9,0 tys. sztuk kurnów i 4,7 tys. sztuk tryków,

c) rozszerzenie zimmego wychowu cieląt i budkowego wychowu prosiąt; przede wszystkim w gospodarstwach zarodkowych i reprodukcyjnych,

d) wprowadzenia we wszystkich gospodarstwach PGR szczegółowej ewidencji i dokumentacji hodowlanej zwierząt gospodarskich.

2 W celu przyspieszenia rozbudowy bazy paszowej, zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

a) przeprowadzenia w 1954 r. budowy nowych i renowacji istniejących urządzeń melioracyjnych na obszarze — 25,9 tys. ha, urządzeń nawadniających na obszarze 6,1 tys. ha,

b) zapewnienia dla wszystkich gospodarstw PGR niezbędnej ilości własnych rozplodników wysokiej jakości, w liczbie: na koniec 1954 r. — 8,9 tys. sztuk buhajów, 8,6 tys. sztuk kurnów, 4,0 tys. sztuk tryków i na koniec 1955 r. — 10,0 tys. sztuk buhajów, 9,0 tys. sztuk kurnów i 4,7 tys. sztuk tryków,

c) rozszerzenie zimmego wychowu cieląt i budkowego wychowu prosiąt; przede wszystkim w gospodarstwach zarodkowych i reprodukcyjnych,

d) wprowadzenia we wszystkich gospodarstwach PGR szczegółowej ewidencji i dokumentacji hodowlanej zwierząt gospodarskich.

2 W celu przyspieszenia rozbudowy bazy paszowej, zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

a) przeprowadzenia w 1954 r. budowy nowych i renowacji istniejących urządzeń melioracyjnych na obszarze — 25,9 tys. ha, urządzeń nawadniających na obszarze 6,1 tys. ha,

b) zapewnienia dla wszystkich gospodarstw PGR niezbędnej ilości własnych rozplodników wysokiej jakości, w liczbie: na koniec 1954 r. — 8,9 tys. sztuk buhajów, 8,6 tys. sztuk kurnów, 4,0 tys. sztuk tryków i na koniec 1955 r. — 10,0 tys. sztuk buhajów, 9,0 tys. sztuk kurnów i 4,7 tys. sztuk tryków,

c) rozszerzenie zimmego wychowu cieląt i budkowego wychowu prosiąt; przede wszystkim w gospodarstwach zarodkowych i reprodukcyjnych,

d) wprowadzenia we wszystkich gospodarstwach PGR szczegółowej ewidencji i dokumentacji hodowlanej zwierząt gospodarskich.

2 W celu przyspieszenia rozbudowy bazy paszowej, zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

a) przeprowadzenia w 1954 r. budowy nowych i renowacji istniejących urządzeń melioracyjnych na obszarze — 25,9 tys. ha, urządzeń nawadniających na obszarze 6,1 tys. ha,

b) zapewnienia dla wszystkich gospodarstw PGR niezbędnej ilości własnych rozplodników wysokiej jakości, w liczbie: na koniec 1954 r. — 8,9 tys. sztuk buhajów, 8,6 tys. sztuk kurnów, 4,0 tys. sztuk tryków i na koniec 1955 r. — 10,0 tys. sztuk buhajów, 9,0 tys. sztuk kurnów i 4,7 tys. sztuk tryków,

c) rozszerzenie zimmego wychowu cieląt i budkowego wychowu prosiąt; przede wszystkim w gospodarstwach zarodkowych i reprodukcyjnych,

d) wprowadzenia we wszystkich gospodarstwach PGR szczegółowej ewidencji i dokumentacji hodowlanej zwierząt gospodarskich.

2 W celu przyspieszenia rozbudowy bazy paszowej, zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

a) przeprowadzenia w 1954 r. budowy nowych i renowacji istniejących urządzeń melioracyjnych na obszarze — 25,9 tys. ha, urządzeń nawadniających na obszarze 6,1 tys. ha,

b) zapewnienia dla wszystkich gospodarstw PGR niezbędnej ilości własnych rozplodników wysokiej jakości, w liczbie: na koniec 1954 r. — 8,9 tys. sztuk buhajów, 8,6 tys. sztuk kurnów, 4,0 tys. sztuk tryków i na koniec 1955 r. — 10,0 tys. sztuk buhajów, 9,0 tys. sztuk kurnów i 4,7 tys. sztuk tryków,

c) rozszerzenie zimmego wychowu cieląt i budkowego wychowu prosiąt; przede wszystkim w gospodarstwach zarodkowych i reprodukcyjnych,

d) wprowadzenia we wszystkich gospodarstwach PGR szczegółowej ewidencji i dokumentacji hodowlanej zwierząt gospodarskich.

2 W celu przyspieszenia rozbudowy bazy paszowej, zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

a) przeprowadzenia w 1954 r. budowy nowych i renowacji istniejących urządzeń melioracyjnych na obszarze — 25,9 tys. ha, urządzeń nawadniających na obszarze 6,1 tys. ha,

b) zapewnienia dla wszystkich gospodarstw PGR niezbędnej ilości własnych rozplodników wysokiej jakości, w liczbie: na koniec 1954 r. — 8,9 tys. sztuk buhajów, 8,6 tys. sztuk kurnów, 4,0 tys. sztuk tryków i na koniec 1955 r. — 10,0 tys. sztuk buhajów, 9,0 tys. sztuk kurnów i 4,7 tys. sztuk tryków,

c) rozszerzenie zimmego wychowu cieląt i budkowego wychowu prosiąt; przede wszystkim w gospodarstwach zarodkowych i reprodukcyjnych,

d) wprowadzenia we wszystkich gospodarstwach PGR szczegółowej ewidencji i dokumentacji hodowlanej zwierząt gospodarskich.

2 W celu przyspieszenia rozbudowy bazy paszowej, zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

a) przeprowadzenia w 1954 r. budowy nowych i renowacji istniejących urządzeń melioracyjnych na obszarze — 25,9 tys. ha, urządzeń nawadniających na obszarze 6,1 tys. ha,

b) zapewnienia dla wszystkich gospodarstw PGR niezbędnej ilości własnych rozplodników wysokiej jakości, w liczbie: na koniec 1954 r. — 8,9 tys. sztuk buhajów, 8,6 tys. sztuk kurnów, 4,0 tys. sztuk tryków i na koniec 1955 r. — 10,0 tys. sztuk buhajów, 9,0 tys. sztuk kurnów i 4,7 tys. sztuk tryków,

c) rozszerzenie zimmego wychowu cieląt i budkowego wychowu prosiąt; przede wszystkim w gospodarstwach zarodkowych i reprodukcyjnych,

d) wprowadzenia we wszystkich gospodarstwach PGR szczegółowej ewidencji i dokumentacji hodowlanej zwierząt gospodarskich.

2 W celu przyspieszenia rozbudowy bazy paszowej, zobowiązać Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do:

a) przeprowadzenia w 1954 r. budowy nowych i renowacji istniejących urządzeń melioracyjnych na obszarze — 25,9 tys. ha, urządzeń nawadniających na obszarze 6,1 tys. ha,

b) zapewnienia dla wszystkich gospodarstw PGR niezbędnej ilości własnych rozplodników wysokiej jakości, w liczbie: na koniec 1954 r. — 8,9 tys. sztuk buhajów, 8,6 tys. sztuk kurnów, 4,0 tys. sztuk tryków i na koniec 1955 r. — 10,0 tys. sztuk buhajów, 9,0 tys. sztuk kurnów i 4,7 tys. sztuk tryków,

c) rozszerzenie zimmego wychowu cieląt i budkowego wychowu prosiąt; przede wszystkim w gospodarstwach zarodkowych i reprodukcyjnych,

d) wprowadzenia we wszystkich gospodarstwach PGR szczegółowej ewidencji i dokumentacji hodowlanej zwierząt gospodarskich.

113 tys. stanowiąc i dla owiec w ilości 97 tys. stanowiąc;

c) wybudowania w 1954 r. 1 247 studzien.

4 W celu przyspieszenia zmechanizowania robót pracowniczych w hodowli, zobowiązać Ministrów Przemysłu Maszynowego oraz Przemysłu Drobnej i Rzemiosła do dostarczenia PGR w 1954 r. następujących urządzeń i sprzętu: samoczynnych poideł dla krów — 950 kompletów, wózków do paszy i obornika — 990 kompletów, parników elektrycznych — 190 sztuk, chłodziaków do mleka — 1 200 szt., hydroforów — 1 100 sztuk.

5 W celu usprawnienia organizacji pracy w hodowli, podniesienia fachowego przygotowania pracowników oraz zwiększenia ich odpowiedzialności za powierzony inwentarz i wyniki produkcyjne, zobowiązać:

a) Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do: — zorganizowania brygad hodowlanych we wszystkich gospodarstwach rolnych PGR;

— rozszerzenia odpowiedzialności specjalistów za rozwój hodowli oraz za nadzór i kierowanie pracami brygad hodowlanych;

— prowadzenia szkolenia kursowego i przywarsztatowego dla pracowników hodowli;

— zwiększenia budownictwa mieszkaniowego i polepszenia warunków kulturalno-bytowych pracowników;

— zaopatrzenia pracowników hodowlanych w odzież ochronną i niezbędne środki, zabezpieczające właściwy poziom higieny osobistej.

b) Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do przedstawienia Prezydium Rządu w terminie do dnia 31. 12. 53 roku projektu uchwały w sprawie zmiany systemu placu w PGR w kierunku zwiększenia materialnego zainteresowania wynikami produkcji pracowników zatrudnionych w hodowli.

6 W związku z tym Rada Ministrów zobowiązuje prezydium wojewódzkich, powiatowych i gminnych rad narodowych do: — zainicjowania wszystkich chłopów i pracowników rolnych z postanowieniami uchwały przez zorganizowanie szerokiej kampanii wyjaśniającej przy użyciu radia i prasy oraz przy współudziale organizacji masowych, działających na wsi;

— opracowania w oparciu o uchwały konkretnych zadań produkcyjnych dla województw, powiatów, gmin oraz do powzięcia uchwał zapewniających realizację tych zadań i kontrolę ich wykonania;

— organizowania narad produkcyjnych przodujących chłopów, członków spółdzielni produkcyjnych, robotników PGR z udziałem terenowej służby rolniej, POM, PGR, ZSCh — w celu upowszechnienia przodujących osiągnięć i doświadczeń;

— organizowania współzawodnictwa między spółdzielniami produkcyjnymi, gromadami i kółami hodowców dla zwiększenia pogłowia i produktywności zwierząt, rozwoju bazy paszowej oraz dla zapewnienia pełnego i terminowego wykonania planu dostaw obowiązkowych i kontraktacji;

— mobilizowania szerokiego rzesz hodowców do wykonania zadań postawionych w uchwale w drodze poglębienia ich świadomości, oświeleń, podnoszenia wiedzy zawodowej, jak również wyróżniania za przodujące doświadczenia i dobre wyniki uzyskane w hodowli.

Na naszych ekranach

„Młode serca”

Scenariusz — P. SACZO,
Reżyseria — M. KELLER,
Wykonawcy: G. GOZDZ, S. PECS, J. SOUS, K. LAJDAK,
Produkcja: Magyar Film,
1953 rok.

Dwuletnia szkoła zawodowa w Budapeszcie — to film, opowiadający o życiu i uczuciach młodych ludzi, którzy walczą o swoje miejsce w świecie. Oni to chłopcy i dziewczyny, którzy walczą o swoje miejsce w świecie. Oni to chłopcy i dziewczyny, którzy walczą o swoje miejsce w świecie.

On jest odpowiedzialny za to, że film jest schematyczny zarówno w akcji, jak i w przemianach bohaterów. Chodzi o to, że przemiany te nie zostały właściwie pokazane, że niedostatecznie uzasadniono rozwój postaci.

Jednakże mimo tych wad, film wart jest obejrzenia. Rozbudowane spisy komplementów wywołują szczerzy śmiech, stwarzają miłą i ciepłą atmosferę.